

دهزگای توپژینه‌وه و بلاوکردنه‌وهی موکریانی

بو فوئندنه‌وه و داگرتنی سه‌ره‌به‌ه کتیبه‌کانی دهزگای
موکریانی سه‌ردانی مالپه‌ری دهزگای موکریانی بکه...

www.mukiryani.com

بو په‌یوه‌ندی..

info@mukiryani.com

M U K I R Y A N I
ESTABLISHMENT FOR RESEARCH & PUBLICATION

مادمازىل كەتى

كۆمەلە چىرۆك

میترا ئیلیاتی

مادمازیل کەتی

کۆمەڵە چیرۆک

وەرگیڕانی

سەلاح نیساری

ناوه پروك

۱	پيشه كيبى وەرگيپر
۳	مادمازپل كهتى
۳۵	په نابهر
۳۹	دهميتينه وه له تاريخيدا
۴۰	شه مدانه كان
۴۳	ماه مونير
۴۶	ههر وه كوو جاران
۵۰	يوسف پلنگ كوژ

دهزگای توپژينه وه و بلاوكردنه وهی موكریانی

● مادمازپل كهتى

● نووسینی: میترا ئیلیاتی
● وەرگيپرانی: سه لاج نیساری
● نه خشه سازی ناوه وه: گوزان جه مال رواندزی
● پیتچین: محمه دئه مین شاسه نه م
● بهرگ: ناسق مامزاده
● ژماره ی سپاردن: ۴۰۹
● نرخ: ۱۰۰۰ دینار
● چاپی یه كه م ۲۰۰۸
● تیراژ: ۷۵۰ دانه
● چاپخانه: چاپخانه ی خانى (دهوك)

زنجیره ی کتیب (۲۳۳)

هه موو مافیکی بو دهزگای موكریانی پارێزراوه

مالپه پ: www.mukiryani.com

ئیمه یل: info@mukiryani.com

چاو و دلّ و فرمیسک و عومر و جوانیان به سهر رایهل و پوکاندا دهتهنن، له و لاشه وه دیسان ههر پیاوه به پیللاهوهه لاق ده نیتته سهر دلّ و رۆح و ماسی گلینهی چاویان... ئیستاش وهک تاسه بارێک بۆ کۆمه لگای کوردی که رۆژێک بیت و ئافره تانی کوردیش دنیای جوانی و حهز و هیوایان له دۆزه خی کۆت و که له پچهی زیپر و ئالتووندا نه سووتینن، بۆن و بهرامهی ژیانیان هه میسه وهک به هار تازه بیته وه و ئهوانیش خانمه نووسه ریکی کوردی بن.

خه رمانه چیرۆکی (مادمازیل که تی) نووسراوهی میترا ئیلیاتی، پیتشکهش بی به هه موو ئافره تان و دایکانی کورده واری که دوو جار خه لاتتی وهرگرتوه، به تایبتهت خه لاتتی گولشیری.

پیشه کیی وهرگیر

پشوو دانیك له ژیر سیبهری خه ونه سه وزه کانی چیرۆکی ئافره تانی ئیران له دهیهی ۶۰ بۆ سه رێ دلی پری خامه و خامه به ده ستانی بواری ئه ده ب به تایبتهت چینی ئافره ت لیپو ریژ له و خه ون و خه یالانه بوون که وا له ترسی پیله قه و کوهک وهک باره که وی که سپره که وتوو سه ریان له بن خۆیان نابوو. هیچ ره وهز و به ندهن و زه مه ن و لاپالێکیان به دی نه ده کرد تییدا بقاسپینن. جا با ئه و خۆیندن و قاسپانده ن ه باسی تراژیدیای تاریکه سه لات و یان به هه شتی ئه شق و دلّداری با. به لام ئه و بقه یه تهاوه و ئه و په رده چلکنه ش له بهر تینی خۆره تاوی راسته قینه دا پوا و ئه و دیوی دیواره کانیس ده رکه وتن. ژنه نووسه رانی ئیران ئیتر له و بازنه یه هاتنه ده رێ و به عاله می ئاشکرا بانگیان بۆ خه ونه کانیان هه لدا. هه روهک منیرۆ ره وانی پوور لسه (زن فرودگاه) دا، وهک مه رجان شیرمه مه دی له (دوای ئه و شه وه) دا و زۆری دیکه ش هه ن.

له پایزی سالی ۱۳۸۱ه و ختیك پیاوسالاری خه لاتتی گولشیری ده دا به "مه رجان شیرمه مه دی"، هه ر له بهر ئه وهی له چیرۆکه که یدا باسی په یمانشکینی پیاو ده کا! هه ر ئه و پیاوهی که هیچ کات چاوی تیپر نابێ، هه ر ئه و پیاوهی ده برێ، ده کوژی، ده سووتینی و کاول ده کا، هه ر ئه و پیاوهی رۆژگارێک میوینه ی زینده به چال ده کرد و نیڕینه شی له چینی دیوار ده دا. له دنیای سه نه عت و تیکنۆلۆژیای ئه مپۆکه شدا به ملوینان ئافره ت له کارخانه کاندا و له کووره ی خشت پیژاندا و له چینی مافووره دا

مادمازئیل گهتی

باران دهباری. له بهیانیهوه لیتی نهکردۆتهوه. کەس له قهراغ دەریا نییه له توله ریگای دارستانه کهوه روو ده که مهوه شارۆچکه که. ولات بیدهنگه. له سهه کورسییهک پال دهدهمهوه. له ژیر سییهه دهستکردهکان. پال به کۆله پشتییه کهوه دهدهم. لهوه بهری مهیدانه کهوه. میواخانه کهی مادمازئیل گهتی داخراوه. سهه له بهیانیش که هاتم لهوی نهبوو.

کەس نازانی له کوئییه. دهنگی شهپۆله کانی زهریا دی. شهپۆله کان به سهه لهه زیڕینهکاندا ههنگاو دهئین. خو به سنگی کهندهلانه بهردهکاندا دده و دهگهڕیتتهوه.

گهلاکان ههلهدهوهڕین. سهه مامه. روپیتۆ بهیانی گوتی: «لام وایه حالت باش نهبی. رهنگت پهریوه کوره که. بو ناگهڕیتتهوه بو مائی؟» لای چهپم ویتستگهیه، پاسیکی بهتال راوهستاوه. خوژگه سوار بم و بچم بو رووم.

ماله کهم، مال! دیسان ژووره ژیکه له که. شتومه کی توژ لینیشتوو. له سهه تهخته که دریت بوون سیگار کیشان. چاوهرین له پهرده خو له میشییه که راکشان تا سنووری مردن. ژنی خاوهن مال گوتی: «ئهوانه بو من ناییتته کریی خانوو.»

تابلۆکانی خسته دهی. بو بهردرگای دیوه کهم.

گیرفانه کام دهپشکنم به شوین پاکه ته سیگار که ده. رهنگی له شوینیک کهوتی. له وه دهچی له کهناری دهریا کهوتی: سهه مایه. به ملیوانه کی کۆته کهم ملم داده پۆشم گوی له دهنگی (موزیک) دهگرم. میلیودییه کی شاده. له چایخانه کهی (خولیو) دیت.

دهشکری بچیت و له گهله کۆچهرهکاندا گهڕیک ههلهپهريت.

ورد ورد باران دهباری.

بهیانی ناسمان سامان بوو. گهڕۆکهکان به رهو کهناری دهریا دهچوون.

پیره پیاوهکان له کهناری ناوه که دانیشتیبوون. دهبی بچین بو لابی هوتیلهکان.

ههه که باران دای دا وردهواله فرۆشهکان شتهکانیان کو ده که نهوه.

روپیتۆ گوتی: «نهختیک دهچم له کازینۆ یاری بکهه.» وردهواله فرۆشه. قهولی به دهزگیرانه کهی داوه ههه که شتهکانی فرۆشت سهردانیکی رووم بکا، له فرۆشگه کهورهکان عهتر و گوهرهوی و کلاو بکری. ههزی له قوماره. شهوهی روژانه پهیدای دهکا شهوانه دهیدۆرینی.

شتهکانی خسته نیو ساکه که بهوه و کوتی: «به لکوو بهخته وهری رووی تیکردم» تهه و مژ ولاتی داگرتبوو. له سهه رانه سوورهکان چۆکی داداوه. مادمازئیل گهتی قفلێکی زهلامی له درگای میواخانه کهی داوه و رویشتوو. پیتۆ کوتی: «زۆر له وه دهچی چوویته ئه لجه زاير. وه دووی عاشقه ون بووه کهی کهوتی»

گوتم: «ئهو له ژياندا کهسیکی نهبوو.»

سهه نچی کاتۆمیره کهی دا: «زۆر درهنگه دهبی بچم بو سهه بههاری.»

دوانیوه روو وهه بو چایخانه کهم. قرژالیکت بدهمی بهقهت نهههنگیک.»

گه مییه کهی به رهو ناوه که پال پتوه نا. گهڕۆکهکان له (تیسکله) وه سواری گه مییه سهیرانی دهبوون. بو جهزیره دوورهکان دهرویشتن. کۆشی گه مییه که جهه دههات و بهزم و پیکه نین بوو. روومهتی ناسمان رهنگی خو له میشی لینیشتوو پیتۆ سهولی لی دهه و دهچوه پیشی.

دهبی هه موو لایه که به شوین مادمازئیل که تیدا بگهڕیم: نابی بگهڕیم. باجم دایه

دهیگوت: ژن گرینۆکه نهک پیاو.

مادمازئیل گهتی شه گهڕ بیی، له بهه هه یوانی میواخانه کهی دابنیشی.

ده کری باسی شه دهبی و نابینیهی باجم بکهی.

ههزی ده کرد وهک پیاویکی راسته قینه گه ورهه بکا. بهلام دایکم به پیچه وانه وه

پیی خوش بوو کچ بایهه. عومریک له سهه بارهینانی من شهروهه لالیان بوو نیستاش

نه مزانی کامیان سهه رکهوتنیان به دهست هینا.

مادمازئیل که تی به نیستانه‌ی خاچ ده‌ست له سهر سنگ ددها و قاقا پئنده‌که‌نی. پهرده سپییه‌کانی پشت په‌نجه‌ره‌ی میوانخانه‌که‌ی لانه‌داوه، به‌لام دلم هه‌والی هاتنه‌وه‌ی ئەوم ددهاتی. پئیلوه‌کانم قورس بوون. دمم ویشکه و لیوم باری هیناوه. بریا له مائی بام، دایکم له ژیر کورسیه‌که گهرم دایده‌پۆشیم و شه‌ربه‌تیکی تالی ددهامی. ده‌له‌رزم. لیغه‌که له سهر خۆم فری ددهم.

له باوه‌شم ده‌کا: «له نیوه‌شه‌ودا چیبکه‌م. بی‌کس و بی‌ده‌ر»
په‌تووه‌که‌م تپوه ده‌پییچی. له سهر پلیکانه‌کان له‌چکه‌که‌ی ده‌کاته‌وه سهری.
به هه‌ناسه برکی له کۆلانه‌کانه‌وه تپده‌په‌ری. ده‌ستم له ئەستۆی کردوه دللی له ژیللا دی.

خوره‌ی ئاو دی. بوئی پیستی ماسی دی. بوئی ناخۆشی نه‌خۆشخانه به‌سه‌ر چارشپوه‌که‌یدا هیلتنج ددهم. له دالانیکی رووناکه‌وه تپده‌په‌ری.

چراکان خۆیان له بن‌میچ توند کردوه.

- ئەه‌ی هاوار مندال‌که‌م مرد، خام پرستار!

له‌سه‌ر ته‌ختیک رایان کیشاوم. پرستار کراسه‌که‌م هه‌لده‌داته‌وه. په‌له‌قازئی ده‌که‌م. هه‌ولی ئەوه‌مه هه‌ستمه سهری. هیزی لاقم نییه. چنگ له مه‌لافه‌که گیر ده‌که‌م. پر دده‌مه په‌نجه‌ی خامی پرستار. دوکتور سهری به سهرم داگرتوه. ده‌موچاوی به به‌ر چاومدا دیت و ده‌چی: قه‌ل‌فای هه‌لچوو سهری گه‌یشتۆته بن‌میچ. نه‌گه‌ر ده‌ست درپژ بکات چرا به‌رقه‌کان داده‌گری. قاقا ده‌کیشم.

- کورپی خۆم ناوت چیبه‌ی؟

دایکم ده‌لی: هادی. ناوی هادییه دوکتورگیان. خه‌ریک بوو له ژیر کورسییه‌که‌دا ده‌بوورایه‌وه»

- پیوستی به خۆین تاقی کردنه‌وه‌یه، ئازمایشی بو دهنووسم وا باشه لی‌ره بی‌خه‌وینن. بابی له کوپیه‌ی؟

ده‌لیم: «چوووه بو می‌شین خه‌ریکی می‌شیننه...»

بام گویم باده‌دا راکیش راکیش ده‌مباته‌وه بو مائی. مه‌رمه‌ره‌کانم فری دده‌اته که‌لاوه‌که‌وه.

- می‌شین ئاکاری مندالی هیچ و پووچه. واز له کۆلنان بینه.

- له‌وه ده‌چی هه‌سه‌ب بیته...

خامی پرستار ئەمه‌ی وت. له بان ته‌ختی قه‌راخ په‌نجه‌ره‌که رای کیشاوم.

ده‌ری تاریکه.

بام هاته‌وه یه‌که‌دوو: قوتووی کۆمپووتی تری پی‌بوو. گوتی: «هه‌رکه چاک بوویته‌وه ده‌ته‌مه بازار و چت بوئی بۆتی ده‌کرم.»

ده‌ستی خسته گیرفانییه‌وه. وتم: «هه‌لماته‌کانم!» قوتوی سیگار و ته‌سبیحه زه‌رده‌که‌ی بوو له په‌نام دانیشت په‌ستار وتی: «لی‌ره سیگار کیشان یاساغه کاکه. بجۆ ده‌روه»

هه‌وشه‌که رووناک بوو. هه‌تاو به‌سه‌ر چلی داره‌کانه‌وه خۆی هه‌ل‌خستبوو.

پاسارییه‌کان له که‌یفی خۆیان دابوون.

بام بزیه‌کی هاتی. پاکه‌ته سیگارکه‌ی خسته‌وه گیرفانی. هه‌تا نیوه‌رۆ له لام دانیشت.

نیتر پیتم خۆش نه‌بوو. چاک بېمه‌وه.

هاژه‌ی با دی. دار و دیوار راده‌وه‌شینن. پاسه‌که سیگنال لیده‌دا و وه‌ری ده‌که‌وی ده‌وریکی مه‌یدانه‌که لیده‌دا و ده‌گه‌رپته‌وه. موسافیره‌کان له په‌نجه‌ره‌که‌وه بۆم ده‌روانی بای‌بام له‌گه‌ل ده‌که‌ن زه‌رده ده‌مگری. پاسه‌که دوور ده‌که‌وینته‌وه له نیو باران و مژدا بزر ده‌بی. گه‌ل‌کان ده‌وه‌رین. پاییز به پیریانه‌وه هاتوه. رۆژانی پشوو چه‌ندیک خیرا ته‌واو بوو. گه‌رۆکه‌کان ده‌گه‌رپنه‌وه بو ماله‌کانیان. ئارام و له‌سه‌ره‌خۆ. به شوین یه‌که‌وه ریچکه‌یان به‌ستوه. تفنگه‌کانیان ناوه‌ته سهر نه‌ره‌ی شانیان. سه‌ربازه‌کان ریژه ده‌رۆن پی به زه‌وی داده‌دن. ده‌نگی لاقیان تا ئەوپه‌ری پادگان ده‌روا. یه‌که، دوو، سی، چوار، یه‌که، سی، چوار.

له گهڻ دايڪم له بهر درگای ننگابانيهه که ويستاوين. گهڻا زهرده کان به دم باوه سه ما ده کهن نه وندهي چاو ده گيرم کاکه هي ممت نايينم. دايڪم پاڪه ته شيرينييهه که ده داته دستم: «تو بيده به کاکت نه کا له مني وهر نه گري. مه گهر هر خوم بزائم چه نده لاساره.»

ده ليم: «نه و تاني! ديم.»

چار شيوه که دايڪم بهر ده دم، راده کهم. خو به نه رده که وه هه لده واسم. به سه سر سه رمه وه پاڪه ته شيرينييهه که يو راده گرم. چاو ليم ده ستی ناو ته بنا گوئي. له جي خو هه لده به زم. پاڪه ته شيرينييهه که له دستم ده که ويته خواري و بلا و ده بيته وه. هيور هيور ده هات به ژير داره کاند. قه له سابونه کان ده يان قيراند.

سه رمه وه. گه رووم ديشي. به باوه شي کاکه هي ممت ته وه سوورپيکي حه ساره که ليده دم. دايڪم له ته نيشت کوچکه ناو ره که مه نه ليکي فرني وه سهر ناگر ناو. خه ريکه به که وچک دهيشويئي. ره زه بي بهرگ و گه لاکه پالي به ديواره که وه داوه.

ده لي: «بيبه ژور وه. له ژير کورسييهه که دا رای بکيشه، ده ترسم سه رمای بيت و تووشی هه لامه ت بي. ده ست و لاقی سر بووه...»

ده ليم: «پشيله کهم بو بينن.»

چاو دايڪم به دوو کهل سوور هه لنگه راوه. ده کوخي. فرنييهه که له هه لچوون دايه، ده لي: «پشيله کهم ده وي.»

باوکم له بازار گه ليکي قه له مره نگی و ده فته ري وينه کيشان بو کريبووم. نه مگوت پشيله کهم ده وي. نه ده بوو گريابام. وتي: «وينه يه کی جوان بکيشه وه کوري باش!»

هه ناسه ی بوئي تووتني ددها. له باوه شي کردم تا گهرم بيته وه. په نه ی به قزه دريژه کهم ده يينا و گوتي: «با چاک بيه وه ده تبه مه لای سه رتاش و سه روپوتلاکت بو جوان ده کهم...»

دايڪم به موره وه چاو تيپري. هر وه کوو نه و ژوانه ی ده چووين بو سهر گوپري خوشکم. ليني هه لده قراچاند. له لای سه ماو ره که دانيشتبو فرنييهه که ده کرده پيالهي چکوله وه.

کاتيک ده چيته پشت چهرخی بهرگ درونه که يه وه، هه وای خه مگين ده بيژي، کراسيکي دابوومي له به ري بکه م. له بهر دريژي له عه رزي ده خشکا. گوتي: «ته گهر خوشکت مابا ته و او بو نه وه ده بو.»

ده ستی به کاکوله دريژه که مدها هينا. خوم ده ناميزي خستبوو. روومه تي ته پر بوو به نالوژييه وه گوتي: «په له بکه ده ري بينه. هر ئيستا بابت ديتته وه.»

له نيو تابلو کاند ده مي دايڪم به قه ت خونچه يه که ده بي. دايه له سه ره خو ده وي بو نه وه ي جيرانه کان ناگيان له ده مه قاله ی نيوان دايڪم و باج نه بي. باج پيده که نه ی ده چيته حه ساره که و خه ريکي ناو داشتني نيو باخچه که ده بي.

گوته کان ناونگيان له سهر که وتوه تروسکه يان ديت.

نه وه ده دايڪم له ته نيشت منه وه نه نووست. هه تا کوو به ياني له بهر په نه ره که دا له تاسمان رامابووم. ده موليو دايڪم سوور کرد. ره نگی نه ستي ره کان نازانم. ده ليم: «ره نگی چاو پشيله چونه?»

باج ده لي: «چاو دايکت ره شه. چاوياز و نه برؤ سه قه ره.»

دايڪم له مال نه بوو. چو بوو بو مالي دايه گه وره م. خه ريکي دوکليوي خيرات بوون، باج ده ستی گرم، بردمی بو سه رتاشخانه و پاک پاک سه ري بو تاشيم. دايڪم ئيتر قسه ی له گه ل نه کرد. تا کوو نه و کاته ی سواری فرؤ که بووم. له لای باج متسه قی نه کرد. مادمازيل که تي گوتي: «به راستی دلته زيننه.»

به ده سه ره که ی ده ستی روومه تي وشک کرده. پشيله که ی به ده ورمد هه لده خولا. بوئي نه و پشيله ی لي ده هات وا باج روژنيک خسته کارتونيکه وه و له گه ل خو ی، بردی. نه ده بوو گريابام. باج دايه ده يگوت: «پياوان قه ت ناگين.»

کاکه هي ممت ته له من باوخوشت بوو. فير ببو کاتي دلته نگی روو بکاته کو لانه باريکه کانی ده فر فرؤ شه کان له سه ربازی هه لاتبوو. نه وه شه وه ی هاته وه خو ی به سه ر پيو نه ده گرت. له هه يوانه که وه ته ماشام ده کرد. له تريکي به ست تا نزيک حه وزه که روشت. له وي هيلنجي دا. ده ستی به داويني دايڪم گرت و گوتي: «خودا روحمی کرد بابت له مال نييه ولاتي به سه ردا ده روو خاندین...»

پارابوومهوه نه‌یات. نه‌دهات. زۆریه‌ی شه‌وانه له ده‌ری بوو. دایکم ده‌یگوت:
«کاری زۆره شه‌وانه له گاراج ده‌مینیتتهوه.»

کاکه هیممه‌ت له بنه‌وه چاوی لیکرد و هیچی نه‌گوت.

کاتیکیش که ده‌هاته‌وه له‌گه‌ل که‌س قسه‌ی نه‌ده‌کرد. گوئی ده‌نا به رادیۆکه‌وه. به
چاکی شیوه‌که‌ی نه‌ده‌خوارد ده‌یگوت: «ماندروم له ژووری میوان جیم بۆ چاکه‌ن.»

دایکم هه‌لده‌ستێ و جیوبانه‌که‌ی بۆ ده‌بات.

بایم پاکه‌تی سیگارکه‌ی ده‌خسته‌وه گیرفانی. رادیۆکه‌ی له‌سه‌ر تاقه‌که هه‌لده‌گرت
و ئیمه‌ی به‌جی ده‌هیشت.

دایکم گوئی: «نه‌چی به بابت بلێی کاکت شه‌وانه دره‌نگ دیتته‌وه.»

کاکم تازه ناچیتته سه‌ربازی. هه‌تا نیوه‌رۆ ده‌خه‌وت. دوانیوه‌رۆش کراسی تازه‌ی
له‌به‌ر ده‌کرد چه‌پکیکی گول له باخچه‌که ده‌رپی و ده‌ینا به‌ر پشتینی. له‌مال ده‌چووه
ده‌ری.

- دلێ داوه به بیوه‌ژنیکی مه‌ی فرۆش. کلاری له‌سه‌ر ناوه‌...

ئه‌وه‌ش «رمل و ئوسترلاب» گوتیه‌تی. ئه‌ستیره‌ی ئاسمان گوتیه‌تی دایکم له
مائی نوشته نووسه‌که هاته‌وه. به دایه‌گه‌وره‌ی گوت: نوشته‌ی ورگرتووه. خۆلی
باخچه‌که‌ی لادا. نه‌ختیک میو و په‌رۆیه‌کی زه‌ردی گولداری له بن دار میوه‌که‌دا کرد
به ژیر خۆله‌وه. به خۆلی نه‌رمیش دایپۆشی گوئی: «نه‌چی به کاکت بلێت.» نه‌م
وتبوو نالیم.

تازه کاکم زۆره‌بانیم له‌گه‌ل ناگری. ناچیتته ته‌ماشای فیلمی "تارزان" زۆر په‌ریشان
بوم. بۆ ئه‌و خانمه قه‌له‌وه‌ی قژه‌ی زێینه‌که‌ی وه‌کوو کاکۆلی ژنی تارزان ده‌چوو. بابۆله و
پیسسی ده‌دامی له‌ سینهما له‌ ته‌نیشته کاکه‌ داده‌ نیشته. به‌ بنیشته‌که‌ی تۆقله‌ی
هه‌لده‌دا.

بایم گوئی: «قسه‌ی قۆر!.. هه‌لآتووه‌؟ پیستی سه‌ری داده‌مالم.

ناچار ده‌بی مل‌بداته‌ خزمه‌ت و کار و باری خۆیی.»

له ژووره‌که‌وه ده‌نگی ده‌هاته‌ ده‌ری. کاکه هیممه‌ت له‌به‌ر په‌نجه‌ره‌که دانیشته‌بوو له
گولێ مافووره‌که‌ را ما بوو. لاقی له‌سه‌ر لاقی دانابوو. پۆتینه کال بووه‌کانی له‌به‌ر
هه‌یوانه‌که‌ دانابوو.

دارکار بیان کرد. پالیان به‌ بایمه‌وه‌نا. سه‌ری به‌ لاجامه‌ی درگا‌که‌دا درا.

له ترسان نه‌گریام. له پشت په‌رده‌که‌وه خه‌وم لی‌که‌وت. به‌یانی زوو بایم خه‌به‌ری به
ئاژان دابوو. قۆلبه‌ستیان کرد. له‌گه‌ل دایکم تا‌کوو ئه‌و سه‌ری کۆلانه‌که‌ش وه‌دووی
که‌وتین. دوورکه‌وتبووه. ئاویری لینه‌داینه‌وه. سواری جییکیان کرد. له دوواوه‌ دایاننا.
هاو ساکان له‌پشت په‌نجه‌ره و درگا‌کانه‌وه سه‌یریان ده‌کرد. کاتیکیش گه‌رایه‌وه
زه‌ماوه‌ندی کردبوو. دور له‌مائی خۆمان مالیان گرت. دایکم ده‌گریا. بایم بۆشه‌وه‌ی
پیان نه‌زانم له هه‌یوانه‌که‌وه ده‌یگوت: «هه‌وای عاشق بوونه‌که‌ی دایمکی ئه‌و ژنه‌تیوه
به‌ره‌لدا ده‌کا و په‌شیمانان ده‌یتته‌وه...»

گه‌رایه‌وه له‌پرو لاوز ریش هاتوو له سووچی ژووه‌ره‌که‌دا کنز داده‌نیشته. زۆر
تامه‌زۆی بینینی فیلمی تارزان بووم. نه‌یان بردم. قه‌ت نه‌یان بردم.

ماوه‌یه‌ک دوواتر هه‌مووشتیکی خسته ژیری. نوسی: «دلدارێ چیه‌؟ عاشق بوون
چۆنه‌؟ هۆشت به‌لای خویتدته‌ ئه‌که‌ته‌وه‌بی هه‌ر کات بووی به‌ شتیکی بگه‌ریوه‌- نه‌چی
خۆت بدۆزینی. له‌بیرت نه‌چی له‌ چ سه‌خه‌ تییبه‌کدا بووم...»

بایم بی‌ئه‌وه‌ی ئه‌وین‌دار بی، لۆ عیاره‌ش «سیغه» کرد ئه‌و ژنه‌وا دموجاوی ژنانه‌ی
جوان ده‌کرد. ده‌یان گوت له نزیکی گاراجه‌که‌ خانووی بۆ به‌کری گرتووه. ییتر دایکم
ده‌ستی له‌ روومه‌تی خۆی‌ندا. نه‌شچووینه‌ هه‌مامه‌که‌ی گه‌ره‌کی خۆمان. سه‌کینه‌ی
هه‌مام چی گوتبووی: روح ئه‌نگیز خانم هه‌یفه‌ ئه‌و له‌شه‌ ناسکه‌ی تۆ ئاوی ئه‌و
هه‌مامه‌ی وی‌که‌وی! ئاخرییه‌که‌ی، لوعیاته‌ژه‌ کاری خۆی کرد.»

مادمازل‌که‌تی گوئی: «ته‌ژه‌!»

ئه‌و وشه‌یه‌م به‌ فارسی وتبوو. پینکه‌نینه‌ی هاتبوو. جۆریک ئه‌یوت ته‌ژه‌ هه‌روه‌کوو
ئه‌وه‌ی مانا‌که‌ی بزانی. دیسان وتی «ته‌ژه‌» و پی‌که‌نی. کاکه هیممه‌ت
ده‌یکوت: «ئه‌وانه‌ گشتی درۆیه، بۆنه‌وه و پروامه‌که‌.» دایکم مات بوو تیی راما.

له هه یوانی میواخانە کەووە کە دادەنیشی وادەزانی ناسمان سامال تەرە.
شەقە ی بالی مراویە کانم دیتە گوێ. گوئی: «دەبوو تۆ شاعیر بوایەت.»
گوتم: «دایمە هەزەدە کەم بگەرێمەووە نیشتمانی خۆم. وە گەرێم و پێشانگایە
بکە مەووە...»

- بۆچی ناگەریتەووە؟
- بریا هەر واسانا دەبوو.

بە پەرۆشەووە سەیری کردم. وتی: «جارێک ویستم بێ خەبەر وە گەرێم.
شتومە کیشم کۆ کردەووە. دیارەیم کپی بوو. خۆشم گەیانده فرۆکەخانە - نازانم چۆن
بوو. ترس دای گرتم. سوارێ فرۆکە کە نەبووم، کەلوپەلم وەرگرتەووە و گەرێمەووە.
لام وایە هۆیە کەش هەر ئەو بوو با بۆ بینینم هاتە رۆم، زۆری سەر کۆنە کردم.
دە ی گوتم: «بۆچی بگەریتەووە؟ مەفت و مەرحەبا دەخوی و دەخولیتەووە.
پیاویک نەتوانی بە زۆری بازوی نان پەیدا بکا. کە ی ئەو پیاووە. ئەو هەش قەڵا فەتە
بۆ خۆت دروست کردووە؟ کورپیکێ کاسبکار بەم چەشنەووە وە کوکچان پرچی درێژ
دەهیلێتەووە! کراسی رەنگاورەنگ دەبەردەکا... نا، ئەو منداڵ بازارە قەت بە کەیفی
من نییە.» وای تێگەیشتم حق بە دەستی ئەووە. گەرێم کردووم پوول و مائی
بۆ خەرچ کردم. بەیە کەووە چوینە سەلمانێ. پاکو خاوین سەریان بۆ تاشیم. کەچی
هیشتا رازی بەو کارە نەبوو. دەیگوت: «بریا بە قسە ی سەرپەرشتی قوتابخانەم
نەکردبا. وام دەزانی بچیتە ئەو رویا دەبی بە بەشەر. وینە کیشی ماشین دەبووی،
دەمبەردی و دەمەینایەووە.»

مادمازل کەتی پێکەنی: «دەشتوانی وینە کانت لەسەر پاسە کانی بابت بکیشیەووە
با ئەویش کەیفی سازبیت، سینیور!»

ئەگەر دل تەنگی، ئەگەر زەرەدە پەربێ. بووم و سی پێچکە و کۆلە پشتیە کەت
هەل دەگری، دەلێی بەقەبری بابی مشتەری. تا ئەو بەری مەیدانە کە رادە کە ی.
بە چەشنێک بێر لە قاو بە کە ی جوانی مادمازل دە کە ی. ئەو زۆریشی مشتەری
نییە.

هوتی یلی تازە مۆدیان لە نزیک ئەووەووە ساز کردووە.
نیگەرانی ئەووە مێواخانە کە ی بفرۆشیت و بگەریتەووە مسکۆ.
لە فینجانە قاووە کەم رامما: «وا دیارە موسافیریکت هە یە.»
- خۆ بابت نییە.

پێکەنی: «هاکا رۆژێک بیری کردی ویستی وە گەرێم...»
روانیی لەسەر فینجانە کە گواستەووە: «دەبینم نامە یە کت هە یە.» -
ئەویندارانە یە؟
- رەنگی - نازانم...

زیرنۆکی نووسی بووی: «ئەو دەم درێژە ئاخری کاری خۆی کرد. مەلێ دەزانم
چی کرد. هەرچی بلێی وانییە. یانی دەمەهوی بلێم دیقی بە فیلسوف کرد.
بە نوو کە خوار و خێچە کە ی لیدا و چاویکی دەر هیتا. منیش زۆرم عەزیەت کرد.
مەلێ دەزانم چتلی کرد. بێر بۆ هەرچیە ک بچی وانییە. خستە نیو قەفە زێکی
گەرێمەووە بردم لەو سەری باغی بە دارێکەووە هەلمواسی. خێوە تێکی رەشی ئەستورم
پیدا دا. ئیتر قیرە ی نایا. وا باشە کاریشمان بە فیلسوف نەبێ لە گەل پورم بردمانە
لای بەیتال» کار لە کار ترازابوو. تۆش گویت نەدایەو رۆشیت. باشتەر بلێم خۆت لی
شاردەووە خودا حافیزبیت نە کرد. ماله کە تانیشت نازانم. رۆژێک چوو مە بەردرگای
قوتابخانە. زۆر دەست و داوینی چایچیە کە بووم هە تاکوو ناویشانی تۆی دامی. خۆم
گەیانده لای دایکت نیوانم لە گەل خۆش کرد. دەیگوت: «کۆرە کەم چوووە بۆ هەندە ران
دەرە ی فرۆکەوانی تەواو بکات. پیتی وتم خوزیا بووم دەبووی یا کچم. داوای لی کردم
دیسانیش سەردانی بکەم.»

دایکم دەینوسی: «بریا نامە یە کە ی بچوکت بۆ ناردبا.» دایکم نوسی: ئیتر زێرین
هاموشۆ ناکا بە میردیان داووە»

دایکم زێر نۆکی لە نزیک مەیدانی وەنە ک دیسوو لەتە ک پیاویکدا لە ماشیندا
بە زبێبوون بانگی کرد زێرین خۆی لی نەناسیاو کردبوو. رەنگی نە ی ناسیبیتەووە.

« له لای دوکتوره ده هاتمه وه. مانس دابووم. له وه دابووم سواری تاکسی م بگه ریمه وه بۆ مائی. له لاقو قول که وتووم. لاقه کام بوونه ته خه ریته. زێرنۆکیی که ده بینی خویی بۆراناگیرئ هه تا کوو نزیك گۆل فرۆشه که وه دوویان ده که وئ. « هه رای لیتی ده که م. و ابزائم نه ی بیست. له پشته وه شانیم گرت. گه پراوه و به سه ر سوورمانه وه تپیم روانی و گوتی: «ئێ ئه وه تۆیی خانه روح شه نگیز.؟»

هه ناسه سارده عه به سرا بوو. یه که یان گرته نامیز کولئ گریانئ هه ستا بوو. ماچی کردم و به قوربان وسه ده قه م ده بوو. گوتی: « قه زات له من که وئ چه نده تپیک چووی دووری هادی پیری کردووی.»

به دایکی وتبوو کچ و کوریکئ دوانه ی هه یه و سووریزه یان ده رکردووه. له مائی خه زمه تیان ده که ن.

«(گه نمان دابوو جۆمان سه ندبوو). باسی لوعه ییم بۆ ده کرد. که چۆن خه ریکه بابت به قوردا ده باته خواری. شووه که ی خیرا له گول فرۆشی هاته ده رئ و نا هید بانگی کرد. زێرین واپه شوکا له بیری چۆ مالا ئاوایم له گه ل بکات. که و ته دووی میترده که ی رۆیشتن زێرنۆکی بۆ نووسی بووم: « ئه گه ر بیرت کردم خه به رم بده رئ. ته لاقئ لی و هه رده گرم دایکی شه ش مندالیم هه مووی ده نیمه لاره.»

دایکم نووسی بووی: « فکری زێرین له سه ر ده ربا وئ. تا وانه.»

به شوین به وه بووم پتر له سالیك ده بوو له قوتابخانه وه هه تا کوو مالا. سه رنجی نه ده دامئ هه روه کوو نه شم بینی. سه یر خۆی راده وه شانده و ده رۆیی. له کۆلانه کانه وه راده برد - زستان هات و ته و او بوو به فر تووانه وه وه ختی ئیمتعیان و تاقی کردنه وه هات. تاقه تی وانه و کتیبانم نه ما بوو. پلیکانه. بچوو که کانی زووتئ ده په راند. درگای دای ده خست. له ژیر دارعه ر عه ره که دا ده وئ ستام نیوه رۆ بوو. کۆلانی ش چۆل. به په ره پاره یه ی له گیر فام دابوو نان ته ندووریم بۆ ده کپی و له پشت درگای ده ری له سه ر پلیکانه حییمه تنۆکه دام دنا.

نه و رۆژه درهنگ گه یشتئ. له نزیك قوتابخانه را وه ستا بوو. له بهر خۆره که ر وانسی پریبوو له گله و بناشت. وه ری که وت. هه لات. رام کرد. له قوتابخانه دوور که وتینه وه له نزیك که لاریک گیرساینه وه چاومان له چاوی یه که برئ. هه ناسه مان سوور ببو. خه لک ده هاتن و ده چوون چاویان لی ده کردین. گوتی: « برۆ. زوو برۆ سه به ی، سه به ی کاتژمیر دوو، شه قامی شه رزه ا. چوار رییانی په هله وی.»

وه ری که وت. به دهنگی به رزکوتی: «(زوو نه یه ی رۆیش تووم.»)

وتم: «(هه رچی تۆ بلیئ.)»

به فر که له ژیر که وه شه کانی دا کرته ی ده هات. شه و به ی شیو نووستم. به یانی خۆم که یانده گیر فانه کانی باجم.

نۆ ده قه و یازده سانیه له دووی پاش نیوه رۆ لای و ابوو. له پر په یدا بوو. بلووزیکئ سه وزی ده به ردا بوو، هه ر له رهنگی چاوی. یه که م جار بوو عاشق ده بووم نه چوومه پیشی. یانی نه م دیوه له بهر درگای دوو کانه کان خۆی ده خافلانده. سه رنجی شتی ده دا. شه قام ئالووزبوو. خه لک که لویه لی نه و رۆریان ده کپی. پالم وه ده که ی ته له فوونه نه که ی سه ر شه قامه وه دابوو. ده له رزیم. ئاره قه م کرد بوو، دللم وه ک گونی هه لاج هه لده به زی. خۆم کرد به ده که ی ته له فوونه که دا و له خۆپایه که دوو ژماره م گرت بیستۆکه که م دانا. بۆ وه نابئ کات له ده ست بده م. به خۆم وت: «ئه ی چه تیووه شیت و ویتته په له مه که بابت گوئیمه وه بزانه چت لی ده که م.»

به په له پروزی به نیو خه لکه که دا خۆم ده رباز کرد. هۆشی له لای و یترینی به رگ و لیباسی پیوانه بوو ده ستم له شانئ دا: «(سلا و!)»

گوتی: «(نه و بۆین باخه سوور و سپی و شینه ت پی چۆنه؟ ده مه وی جه ژنانه بۆ باجم بکرم.)»

گه پراوه و ته ماشایه کی کردم: «(زۆرت به دلّه؟)»

چاوه سه زه کانی رهنگی کی هه نگوینی به خۆه گرتبوو. سه وزو زه رد. وه کوو ته سه بیحه که ی باو کم. تپیکه لای بوو سه وزو زه رد.

گوتی: «(هۆشت له کوئیه؟)»

قۇلۇم كېشا: «دەرەنگە. دەرەنگە. دەرەنگە...»

- لېم گەرى چۆن چاويان تېرىپويىن شېتانه!

- دەباسەيرمان بگەن.

ۋەشۇنىم كەو تېبو: «بچىن بۆ گەران؟»

- لە كوى؟

- ھەر شۇنىك تۆلبىي... با سوارى پاس بين و بەشە قامە كاندا بسوورنىپە ۋە دەم

سەر و ئەو سەرى و سىگنە كان بچىن و بگەرىنە ۋە... باشە؟

ۋەتم: «ھەرچى تو بلىي... بەلام دەتوانىن بچىنە سىنە ما.»

- بىرىكى خراب نىپە، فىلمىكى لېدان و پېدادان!

- نە كوو فىلمىكى بە تەۋارى مانا دلدارى. ھاورىكەم دەلى. سىنە ما ديانا

فىلمىكى خۇشى ھەپە. ھەينى رابردوۋ بىنىپە تى.

كړپوۋى دەكرد. چراگان ھەلكرابوون. تارىكى خۇى نەگرت. بە بەر دوكانە كەل و

پەل فرۆشە كاندا تېدە پەرىن، ئىتەر گىرفانە كانم بەتال و ھەتال و ھەتال و ھەتال ھىلانەى جىرج

تېكەوتوۋ. گوتم: «دار بادامىك لە ھەسارە كەمان داپە، چەقالەت پى خۇشە؟»

- دەزانى تاكوۋ ئىستا ناۋى خۇت پى نەكوتووم!

- ھادى. براكەشم ناۋى ھىممەتە. زۆر لە من باوخۇشترە.

- چەندە باشە. تۆ ھەر كات خۇت بناسىنى، نىۋى بركەشت دەلىي؟

قاقاي كېشا، من پى نەكەنىم. پەرىشان بووم لەۋەى بۇچى باۋەرى بە چىرۆكى

ئەۋىن دارى ئىمە نەھات.

تا ئىستا لەۋبارە ھەۋە ھىچمان نەگوتبوۋ. وتى: «باسى شتىكى باش بگە

زۆرباش.»

- ۋەكوو چى؟

- ھەر چىپەك دەزانى و پىت خۇشە.

- سبەى تاقي كارى شىمىامان ھەپە. باشم نەخۇندوۋە. بە توون... دەزانى چى،

جە ژن دەمبەن بۆ شىراز. مالى مامە رەزا، ھەموو سالىك دەچىنە ئەو محالە.

تاقەتى چوونىشم نىپە.

لە كۆلان و كوچە باغە تارىكە كاندا پىاسەمان دەكرد.

لە پىشەۋە دەرۆپى. ھەر ۋەكوو تاگاي لە ھىچ نەبى سەرى بەردەداۋە و دەرۆپى.

دەبووتىم بگەياندا، لە ئەمىرۆۋە من كورپى رۆژم. بەرەى خۇم لە قورپاۋ دەردىنم.

بانگم كرد:

«زىر نۆكى!»

- لە گەل منتە؟

- بەلى.

- ناوم ناھىدە.

- ھەر چىپەك پىت.

لە مەۋلا زىر نۆكىپە. دەبى ھەمويان بزائن. چ بگا بە پاسارى سەردارە كانىش...

ئۆھۋى زىر نۆكى، گوپت لە دەنگم دەبى؟

- ۋست... بە راستى گەمژەپى!

- بەلىن دەدەى قزەكانت كورت نەكەيتەۋە؟

- ھەراھەرا مەكە. ھاساكان دەژنەون.

- قىروسا. ھەر ئەۋەپە گوتم!

راۋەستا: «مەپە پىشەۋە.»

- لە گەل منتە؟

- بەلى، پىت چۆنە پۆلىس تاگادار بگەم؟

- ئەگەر خۇشت ناۋىم، فەرمو لە بناگوپم بسرەۋىنە.

- ئەرى بە راستى تۆ چىت لە گىانى من دەۋى؟

- لەبەرچى راۋەستاۋى. مەحتەل مە بە و لىمىدە.

- لېم قەلىسى؟

بەفرەكە لە ژىر پىماندا كرتە كرتى بوو. لە گەرەكە كەيان نىك ببو و ىنەۋە.

كۆلانەكە رووناك بوو. لە جىي خۇم چەقىم و گوتم: «دەزانى ئىرەكۋىپە؟»

- تۆ چاكتۇر دەزانى:

- دەنگمەكە. دەمەوى نىودىرى بكمە. لە ئەمرۆۋە ئەو گەرەكە زىرپىن شارە.

- چەندە باشە!

- پىت وايە بە شوخى وادەلىم؟ ھەر لە بەيائىنەۋە پەللكى كۆلنەكە لادەبەم.

- كەۋا بوو منىش دەبەمە شازنى زىرپىن شار!

- بەسەر لاقىكى دا نوشتاۋە. داۋىنى كرا سەكە ي كۆكردەۋە، بە چەشنىك ھەر لە

رۆژى بە رىۋەچوونى ﴿تاجگوزارى﴾ دەچو

- ئەي سولتانى مەزن، بە حورمەتەۋە تاجەكەم لەسەر دانى. بالتۆكەشم بە

شاغدادە!

- گالتە جارې بەسەتە. لە بىرت بى. من بە خىلم. ۋەقادارم. ۋەكو پىيارى نىو

فيلمەكە دەستت لى ھەلناگرم و بە جىت بەيلىم.

لە پلىكانە چىمەن تۆكەۋە سەرکەۋەت. كلىلى خستە قفلەكەۋە. دللم ۋەستەي

نەھات ھەر ئىستاكە درگاكە لەسەر خوئى دابجات. گەراۋە و گوتى: «دەيىە

مائلەكەمان باخى ئاژلان بىنى.؟»

دەست بە سنگەۋە راۋەستابوم. لە چاۋەكانى رامام.

پىكەنى و گوتى: «مەترسە. ۋەرە. نامەھوى جندۆكەت پىشان بەدم. چوچكە

قالاۋىكم ھەيە. ناوم ناۋە دنوك درىژ. چوونكە بە دايمەي خودا قىرەي دى. كوندىكىشم

ھەيە. ئەۋىش نىۋى فەيلەسووفە. ھەمىشە خەرىكى بىر كوردنەۋەيە لە شونىتىك

رادەمىنى. ھەر ۋەكو لەم دنيايەش نەبى... گوتى بگرە دەنگى دنوك درىژ دىت.

لەۋە دەچى دىسان لەگەل فەيلەسووف بەشەر ھاتەن.»

گوتم: «دەبى بىرۆم.»

چاۋىكم بە دەۋرۋىشتى خۆمەگىرا. بە دەستى ئاماژەي كرد بە شوئىنا بىرۆم.

قاقاي كىشا و گوتى: «ئەي سولتانى ترسەنۆك خوئىرى. داىك و باجم چوون بۆ

مىۋانى»

شەۋ درەنگانىك دەگەرپتەۋە. پوورىشم داركارىت ناكات.»

نازانم چون بوو لە پىرپىم پىۋەناۋ ھەلئاتم.

داىكم لە پشت تەلىفوۋ نەكەۋە گوتى: «ھاۋار لەۋ رۆژە ئەگەر بابت بزانى

عاشقى.»

سوئىدى خواردوۋە، ھىچ شتىك لە زىرپىنە نازانى.

باجم ئەگەر مردبىتىش دەكرى بچىتە سەر پلىكانەكان و ھەۋالەكە بە گوتى تەۋاى

دەينا رابگە يەنى.

- باجم دوئىنى شەۋ تەۋاۋ بوو.

ئەۋە قسەي ھىمەت بوو. بە قىنەۋە دەلى. ناگرى. پىياۋ بەۋ ھاسانىيە دەست ناك

بە گرىان مىلى نابوو لە قسەي ھەلىت و پلىت: «نەچى مىلى رىبگرى و بىتت.

بۆ خۆم ھەموو كارەكان جى بە جى دەكەم. پىۋىست بى پىت رادەگەيەنم»

لەبەرايمەر ئاۋىنەكەدا نەختىك مشتم راست كوردەۋە. رەنگم پەرى بوو. نەم

شكاند.

لىم رانەكىشا. خىرۋ ھوپ نەھاتە خوارى بەسەر مافورەكەدا، لە كراسە رەنگا و

رەنگە كە دەگەرپام ديار نە بوو. كراسە تووسىيەكەم كوردەبەر بوين باغم كوردە ملىم.

سەرم بە شانە داھىتا، بە نارامى. لەسەرەخۆ. خۆم بە بۆيە كوردنى كەۋشەكانەۋە

خەرىك كرد.

كافەكە جەمى دەھات. گلاسەكان لىك دەدران.

- نۆتل پىرۆزى.

- نۆتل پىرۆزى.

گەرمام بوو. خۆم بەسەر پىۋە نەدەگرت. ئەۋ شەۋە لەگەل مشتەريە پىالە

فرۆشەكان گۆرانىم گوتىبوو. دەست لە نىۋ دەستيان. شان بە شان ھەلپەركىم كوردبوو.

ھەمويان مىۋانم.

- چىتان پى خۆشە راسپىرن با بۆتان بىنن... ئەمشەۋ با ھىچ كەس لىرەيەك

خەرج نەكات.

درهنگانتيك گه پرامه وه. سه رما كاري له ئيسقان ده كرد. له ترم ده به ست و دهستم به ديواره كانه وه ده گرت جيرانه كه مان له سه ر پليكانه كان درگاي ژوره كه ي كرده وه له درزي درگاكه وه چاوه يكي ليكردم. به سه ر ئه ژنوكاندا نووشتامه وه و پالم به ديواره كه وه دا و مله نا له گريان.

هميه ت گوتي: «بگه ريه وه چيبكه ي؟ شو فيري ده زاني. سه رت له حيسابان ده ره چي؟... كويزايم دايه ت، مواجبه كه ت مانگ له گه ل مانگ بو ره وانه ده كه م.»
بام له نه خوشخانه وه سيه تي قانوني كرد وه. وه كوو باب. وه كه ئه وقسان ده كا. وه كه ئه ويش ده كوخي. وي نه ي ئه وشت ده نووسي: «بابي له قه برده ردينم. لوعياره ش تازه بو وه به بنيادهم.

وه كيللي كرتوه. دم دريژي ده كا. داواي ميراتي بام ده كا...

لوعيا ده ستى سه ر ويچكه كانى گرتوه. چۆته به ر درگاي گاراجه كه. ئازاني له گه ل اخوي بردوه. ملي ناوه له قيژه وهه را. كاكه هي ممه تيان له درگاي پشتته وه به ري كردبوو. ئيستا به ر قدا چوه خه ريكه گاراجه كه و مال و پاسه كه ي له ريگه ي وه كيله وه بفرۆشي ده ستى منداله كانى بگري ت و لي دا بروت بوري كا. دايكم له ته له فوونه كه وه ده نكي گرياني دي ت:

«خه ريكه ماله كه مان له ده س ده بيته وه.»

لوعيا چو بو وه به ر درگاي ماله كه مان. دايكم ري نه دا بوو. ژنه تيوه فيژاندي بوو جيرانه كانى له خوي خري كردبو وه. دايكم گوتي: «بريامنيش له دوواي مردنى بابت ده مردم.»

بام ده ستى ناوه ته كه له كه ي. ده چي ته ئه وه سه ري وه تاخه كه وه ده گه ري ته وه.

ده موليو شين بو ته وه. ده ترسم سه كه له بكات هي شتانه م گوتوه سللا وه دلّي: «قوزهل قورت!»

ئه وه پاكته ي پيجه له دهستم به رده بيته وه. ژوره كه شم به سه ر به كتر شيوا وه.

ده لّي: «ئه وانه چين؟»

له سه ر ته خته كه داده نيشم. نامه كانم پررولان. له وه تاغه كه دا. ته ماشام ده كا: «دووسه دو هفته نامه ت نووسي وه، ته مر ت لي دا ون و به ري ت نه كردون.

ده مه وي بزائم له هيچ و خوارا بو نه و پووله بي ره وه به وي دا ده ده ي. له تو وايه با- هي ناويه تي؟»

- ئه وانه نامه ي تاييه تي بوون. له خورا هه لت پچريون.

- قسه ي نابه جي! كي گه ره كي هه تي له سه ر حه ق قسه بو من ده كا! شو فاري به سه !تاه و روژي به ناني من به ري ده جي بي ده تك! چ تو ره ها تي كت تي دا نووسي وه... بو قسه ناكه ي خوزمانت نه برا وه?

- ئيوه خونا مه كانتان كر دو ته وه. كه وا بو وهه موشيانت خويندو ته وه. نه ده بو وه كار... ت

- پيم خو شه له زماني خو ته وه بي بيستم. بو كي ت نووسيون؟ زير نو كي كي يه ؟ با سي چ كار هيه ؟ دا يكي كو ين ده ري به ؟.

ناچارم په نجه ري ژوره كه م پيوه بدم. له و روژه وه هاتبو وه رو م كار و پيشمان شه رو مه عره كه بوو.

وه ختيك شيكي مني بري بوو دارو به ردي پشكني بوو. خانه كه ش ده يگوت:

«ئه و گشته تابلويه وي نه ي ته نيا كچي ت؟!»

- زي ر نو كي!

- زي ر نو كي! هه ر ئه وه كه سه بو ي ببوي به وه لي ديوا نه ...

چاوي ببو به پيال هيه ك خو ين. رو به رووم را وه ستا وه: «ئه و ته ره ماشه ي

توكيشاوت وه، كر ياري شي هه يه ؟ وا هه يه نا نو پيخزي شي بي بكر ي؟»

- ئه و تابلويانه بو فرو ش ين.

- په له مه كه بزائم. به تو چي؟... له به ر چي ده ست له خو ين دن و زانسگه

كي شا وه ته وه؟ هه تا ئيستا بو خوت فرو كه وان بو وي. ئه وه ش نه با، شتي كي دي كه ده بو وي. ده مبر دي، له پشت مي زي ك داده نيشتي ده بو وي به گاراج دار يكي حيسابي.

- هه ر وه كو وه يممه ت...

- بەلگە كاك ھىممەت! لەگەن تۆمە بۆچى دەستت لە فرۆكەوانى كىشاوھ؟

دەم ھەويست بۆلیم: «بۆلە مائەكەم نارۆيەدەرى؟»

ھىچم نەوت. كۆتەكەم كەردەبەرەم و چومەدەرى. دووا رۆژ بى دەنگ رویشتبوو. پاكەتە سىگارو راديو تازەكەشى نەبرد بوو.

مادمازل كەتى نەيگوت: «چەندە خەم پۆينە!» لەسەر كورسىيەكە ھەستا. ھاتەپەنام. دەسەر گولڈۆزى كراوھەكەى دادەستم. دەبوو گريابام.

پىكەنى بووم بە قىنەوھە پىدەكەنیم.

لەبەر ھەيوانى ميوان خانەكەى كە دادەنيشى، ئتر ترست نامىنى رغو قىنت نامىنى و بىغەل و غەش دەبى لەو خواروھە كورپۆگەيەك روو بەئاسمان كۆلارەكەى ھەلئە داوھە زووھەكەى دەكىشا. پياؤيك وینەى دەكىشا. كاكە ھىممەت كەيفى لە كۆتربازى بوو. پاشنويژان دەچووھە سەربانى ھاوسى مائەكە. باجم قەت پىنەزانی. بىرم دەكردەوھە دەكرى گوى نەدەى بوون و نەبوونەكەشى شەيدای دەيمەن و تابلووى جوانبوو. يەك دووانىكى كرىبوو بىباتەوھە ئىران. دانە بە دانەھەلئە دەچرىن. لەسەر فەرشەكە بلاوى كەردبوونەوھە. لوول دەبوونەوھە. لەسەرە خۆرىك و لە بارى دەكردن.

گوتى: «دەتوانى دارو گول و بولبول بكىشىوھە؟»

باجم رویشتبوو. ھەر وەك بى دەنگ ھاتبوو. بۆ دىدەنیم، روۆبىور. دايكىمى بەجى ھىشتبوو مائەكەشى بەدزان سپاردبوو. دايكىم دەيگوت: «دایمە وام بىردە كەردەوھە. ھەر لەو مائەى خۆمدادەمرم»

نەچوو بووم بۆ بالتويخانە بۆ ئەوھى دەسەلت نامەى (وكالت نامە) سەر بە خۆيان بۆوھە رېگرم.

گوتبووى: «قەدەمىك ھەلئەوھە. ئەوى ديكە بۆمن. بە پۆست دابۆم بىنەرە. ئىتر من دەزائم و لوعەبىيا و ھەتيوھەكانى...»

لىيگەپرام مائەكە بلاويىتەوھە. گوتبووم: «بەجارو جھەندەم!»

دايكىم زىر نوکىي دەبىنى، زىرپىن بە ھەموو شتىكى دەزانی. بىرم كەردبووھە:

«بە سەقەر!» گوتبووم: «دروژن!»

لام وايە دايكىم ناويستانى ئەوى دەزانی. ئىتر دايكىم تەلەفونى نەكرد. زىرپىن بۆى

نووسىم:

«دايكت رویشت.»

مائەكەمان لە دەست ببۆوھە. قەت نەى ويستبوو وەگەرپىم. لەگەن من نيوانى نەبوو لىم لالووت بوو.

كاتىك بىر لە مائەكە دەكەمەوھە مندال دەبەوھە، ترس ھەلم دەگرى. دايكىم فانۆسەكەى بە ھەواوھە راگرتووه.

بە رەپىيى خۆم نايىنم. دەست بە داوینى دەگرم ئەوھەندەى دەروژىن ناگەينە ئەو سەرى ھەسارەكە.

دەنگى بۆقەكان دىت. مەبالەكە لە ژىرخانەكە دايە. ئەوھەندە تارىكە بە رۆژى رووناك زەندەقم دەچى بەپى دزە دەروژىن. گوتى: «بجىوولئى رۆلە، درەنگە.»

با-ى دەھات. فانۆسەكە پتەپتى دەكرد. كوژاوھە. دارەكانى ئەو سەرى ھەوشەكە دەنووشتان و راست دەبوونەوھە. دەگرىام. گوتى: «مەترسە. وەرەباوھەشم.»

ھەيوانە كە رووناك بوو. تىشكىكى بارىك لە ميوانخانەكەوھە كە وتبووھە سەر نەردەكە.

دەنگى راديوكە دەھات. ژنىك زۆربە ھەزىنى دەنگى دەھات باجم دەكوخى. بۆقەكان بى دەنگ ببوون.

رەنگى لەبەر ھاشەو ھووشەى با- و دارەكان بووبى. گوتم: «دئيوھەكان وەخەبەر ھاتوون.»

- دئوين، دارو درەختن.

پاتۆلەكەم تەر ببوو. گوتى: «رووى بابت... پىست كردم.»

وام دەزانى كاكە ھىممەتىش لە غولەكان دەترسىو گوتبووى: «بى دەنگ!... دەنگت لىئوھە بى وەخەبەردىن و قوتمان دەدەن...»

لىفەكەى پىدا دابوین و خۆى لە من ھەلئە سوو. لەرزم لى ھاتبوو لە لای دايكىم دەنگم نەكرد بوو. بە باجم نەگوت:

له لای كهس دهنگم نه كړدبوو. ترسابووم. ده ترسپم. بام دهنه رپنځې. ده لې: تاوانی دايكنه ((وهكو كچان ترسه نوك گورهی كړدووی.)) ده لې: ((غیره ت هه بی. وه ختیك به قوچه قانی سهری كه سیكت شكاند قهت حاشای لی مه كه. بوجی هه لاتی. هه قیان بوو به سهرت داده ن...))

هه ر ټه و به یاینیه ئیترنم دا خو ليو له به رده م گه روكه كان خه جاله تم بكانه وه. شهرمه زاری كړدم.

گوتی: ((ریی خوت بگرره به روو برؤ. ئیتر له و نیزیكانه نه ت بینمه وه. هه یچ كاتیك!

تیگه یشتی چیم گوت!))

تاریك داهاتووه. (مه دیترا نه) راده ژئ. باران له سه ره خو ده بارئ و سایه بانه كه خر مه دی.

دهنگی موسیقادی. له قاوه خانه كه ی خو ليو دی. دهنگی قاقا كیشان دی. دوور نیه خو ليو باسی بیغیره تی من بكات بو مشته ری هه كانی ټه وانیش به گه وچی من پی ده كه تن. بو ټه و دی گیرفانیان به تال بكات له هه یچی نه بوو مه ستیان ده كا. ټه گه ر زستان بیټ، ټه گه ر سهری بیرژئ، درگای قاوه خانه كه ی داده خات و ده گه ری ټه وه بو بارسلون. بابی ریش چه رمووی قه ره جه كانه. بو خو ی ټه مه ی وتبوو. پاره كه ژنه كه ی له گه ل ملهوریكی ده وله مه ند رده وو كه وت له وه ده چی كابرا عه ره ب بو بیټ. له روژ هه لاتی هه كان بیزاره.

گوتی: ((رهنگی له گه ل كه سینك لی دابی و روژی. برؤ به شوین كاری خو ته وه. ده زانی من به و به یاینیه كارم هه یه.))

كورسی و كه لوه له كه ی له به ر درگای قاوه خانه كه دا هه لده چنی. له پشت په نجه ره كه گوله نه كانی داده نا: ((كه سیكی له توپاوتری په یدا كړدووه و وه دووی كه وتووه تاكوو چه ند روژك به كه یفی خو ی بیگوزه رپنځې...))

له بنه وه ته ماشای ده كړدم. بزهی ده هاتی. بیكه نینیكی تال. له قه راخ شه قامه كه دانیشتبوین سیگاره كه م له ته واو بوون دابوو. گوتم: ((دهمت داخه...))

كاكه هیممه ت له وه ختی چه له حانیدا ټه مه ی ده گوت. ټه گه ر كه سیكی له خو ی به هه یتر ده بوو.

رامان ده كړد. كو له پشتی هه كه م له كو ل نابوو ده رویشتم.

گوتی: ((هؤی... به ره و كو ی سهرت به ر داوه ته وه؟))

به دوومدا غاری دا. گوتم: ((وازم لی بینه تاقی تی شهرم نیه.))

له پشته وه بو قه ته ی ملی گرتم. راکیش راکیش بردمی. گه روكه كان، له پیاده ری ټه كه وه سه ریان ده كړدین. گوتی: ((ټه گه ر غیره ت هه یه له پیش چاوی ټه و كه سانه ی له وه بری شه قامه كه وه راوه ستاون جاریكی ديكه ټه و قسه قوړانه بكه.))

پالیكی پیوه نام. له تریك به ست و به میزه كه دا درام. یه ك دوو كورسیه ك به لاداهاتن. گه روكه كان پیكه نین. پری پیدا كړدم و له جی خوم به رزی كړدم وه. ته ماشای كړدم سهر لووتی سوور هه ل گه رابوو، هه ر وه كوو ټه و كاتانه ی ده ی خو اردوه. پیلاوه ره شه كانی بریقه ی ده هات له كاتی پیكه نین دا ددانه زرده كانی دل م هه لده شیوتی. گه روكه كان له وی نه ما بوون.

سهرم له گیزه وه ده هات. هه یترم دا بووه سهر میزه كه. هیلنجم ده دا.

پیچه ره شه كه ی سهری بایه كه ده ی شكاند. بارانه كه توندی كړدبوو كه ده ستی له كو ل كړدم وه گوتبووم: ((لیم گه ری با برؤم. حال م شپه...))

رهنگی جیناش له به رده م قاوه خانه كه بووی، له گه ل گه روكه كان بوویټ و دووریش نیه هه ولی دل دانه وه ی منی بووی. گوتی: ((له و چه ركه یه وه چاوم پیټ كه وت تیگه یشتم كه تو روژ هه لاتی.))

چاوتیكی له شهر به پیپیسیه كه كړد. له سهر میزه كه هه لی گرت.

- قه لافه تی روژ هه لاتی هه كان سه رنج راکیشه، عاره بی؟

- نفاشم.

پیكه نی. ((رووداویكی سهیره. دایمه به ټاواتی ټه وه بووم بیمه وینه كیشیكی ده ست رهنگین. گه روكی... له و هؤتیله دا ده ژیت؟))

- باران دای دا و که یفم لیسو و بیمه ئیره و قاوه یهک بخۆمهوه. به راستی
وه ره زیبوم...

به یانی له گه ل که سینک به کیشه هاتم. ئیوه له باره یهوه هیچتان نه بیستوه؟
گوتی: «سه فهریم، درهنگ خه بهرم ده بیتهوه»

زارکی کیفه که ی کردهوه. سهیری ئاوینه که ی کرد. خه تی لیوی لیدا.
- ئاتیلته ههیه؟

- به ریکهوت بووم به نقاش. له وکاتهوه پشیلکه م ون بووه، باجم قه له می
وینه کیشانی دادهستم و گوتی بۆ ئهوه ی له بیرت به چیتتهوه وینه که ی بکیشهوه.

باران خرمه خرم له شوو شه گه وره که ی په نجه ره ی هوتیلی ده سره واند. سوپاکه
بلیسه ی سه ندبوو. لابی قه ره بالغ بوو. کاتیک وه ژور که وتم به ته نیا بوو. له سه ر
موبله که دانیشتبوو. ههستا و هاته لام دانیشته. گوتی: «خه لکی فلورانسم. له
سوپیتر مارکیته سه ر قالی ئیشم. داخله دارم...»

زۆر به ئارامی به قامیشه که ی دهستی پیپسییه که ی هه لده قری.

چاوه کانی بادامییه. گه نم رهنگه. نه ختیکیش تاو سووته. بسکه لولولو
خورماییه که ی به سه ر شانیدا شوپ بۆتهوه. له گه ل بابیدا دهژی. کاتی پشوودانه
به یه که وه هاتوون. گوتی:

«سبه ینی ده گه ریتهوه.»

ناچاره ته نیا ژوریک له هوتیله که به کری بگری بۆ ئهوه ی خه رگی سه فهره که یان
زۆر نه بی.

گوتی: «له وه ی گهرین... سه رم هیشاندن. جار و باره زوری له سه ر ده پرۆم.»

گوتی: «له وه رزی پایزدا فلورانس دلگیره. بۆ ئهوه وه بی به چیتته سه یانی.»

به یانی ده گه ریتهوه بۆ سه ر مال و حالی: ده کری بجمه هوتیل و بانگیشتنی بکه م
بو قاوه خانه ی خولیو.

دهنگی فیته ی که شتی دیت. هه ر ئه وه نده ی له جیی خۆی چه قی گه پرۆکه کان شاد
رووخۆش به پیکه نینه وه داده زن و شه ویش به خۆشی رای ده بویرن.

به مادمازل که تیم گوت: «ابووه تۆ ئه وین دار بوویتی؟»

به مۆنه وه چاویکی لی کردم په ئیشمان بوومه وه. فینجانه قاوه که ی به دهسته وه
ده له رزی له سه ر میزه که دای ناو به شال مله که ی خۆی دا پیچا.

رهنگه شینه که ی ناسمان به ره و سه وزایی ده چوو. دوو سی قه لیک یه کدییان
هه لده بری.

شه و بۆکان ده کرانه وه. بۆ ئه وه ده بوو به چیت و ده ستیان به سه ردا به یینی. نه چوو.

ده بو بیگوتایه: «قاوه هه یه بۆت دیبکه م؟»

نه یگوت. دلّم له بیده نگییبه که ی کرمی بوو. په ریشمان بووم. وام بیرده کرده وه
رووداویکی تال له پیشه. قهت له بهر خوی هیچی نه گوتبوو. له رابردووشی نه م
پرسیبوو. له دلداریش نه د ووا بووین. فواره کان ده سووران و ئاویان فری ده دا. له
حه زه چکۆله که ی مه یدانه که. ده بوو شتیکم بکر دایه یان نوکته یه که تا کوو پیبکه نی.

هیچم به میشکدانه ده هات. پشیلکه که ی له خوارنه ر ده که وه به سه ر زگه وه «دریژ بوو
دهسته کانی دهسته وه. هاتم بلیم پشیلکه که ت ده توانی خۆی پشته و قه قارخات؟»

ده سماله چندراوه که ی هیشتا به ده ستمدوه بوو. قه دم کرد و له سه ر میزه که دامنا،
له په نا فینجانه به تاله که م. دهنگی فیتووی که شتی ده هات. له دووره وه. ههستا. له
نه رده که نزیک بۆوه. چهند جار یکی دیکه که شتیبه که دهنگی هات. درهنگه تا بامه وه
ژنی ساجیو مال درگای لی هه لنه ده گرتم. ناچار ده بووم تا روژ به شه قامه کاند
سوورابامه وه.

چاوه ته ره کانی تروسکه ی دی. ناسک و نازدار بۆم ده روانی. په لکه زیرینه کم بۆ
چاوه کانی زیر نوکی ساز کردوه، جوانیش بۆم نه هاتۆته سه ر په رده که.

ده لی: «ئه مشه و بمبه بۆ قاوه خانه ی پیترۆ. ده مه وی له نزیکه وه ئاخیلابیینم.

بیستومه دهنگیکی خۆشی هه یه.»

قاوه خانه ی پیترۆ قه ره بالغه. پیترۆ له بهر په نجه ره که میزه که مان بۆده رازینیته وه.

به شیوه یه که سه یرمان ده کا پروا ناکا که ئیمه به یه که وه ده یینی. شووشه یه کمان
له و شه رابه کونه بۆ هه لده پچری.

- میوانم بن.

دهلیم: «وهرهبا شو شهو به کهیفی خۆمان رای بویرین!»

مادمازیل قاقا دهکیشی. گهلاسکه بهرزدهکاتهوه. کراسه تهنکهکهی لی دهکالیتتهوه. دهلی له میژ ساله له بهری نه کردوه. کهوشه پانیه بلنیده تهلاییهکهی دادهکهنی دهی خاته ژیر میژهکهوه. پاژنهی دهگری.

- چ دهبی پتخاوسم سینیوه!

ته ماشای دهکهه. به جوریک که پیتوابی یه کهمین جاره دهی بینم: «ئهو چاوه جوانانهت. تاکو ئیستا لیت شاردبوومهوه.»

خه یار و ماستم بوتی دهکا: «قسه کانت خۆش کردوه.»

- ههتا ئیستا له ئاوتیهدا خوت بینیه؟

پی دهکهنی. لیشی دهکا لیتتهوه: «نا، سینیوه. قهت نه مدیوه!»

پیاله سۆسه که تیکهله به خه یار و ماسته که دهکهه. چه قۆو چنگال دهست ددهمی.

دهلی: «دیاره زۆریشت برسییه.»

- ئینسان کاتیک به تهنیا نان دهخوا هیچ نام و چیژیکی لی نازانی.

کابرای فلامینگۆ هه لدهپه ری. پیترو خواردنمان بو دههینی. دوودانه قرزالی گهوره.

- ئه ورۆ گرتوومان، چاوت لییه به قهت نه ههنگینک دهن!

مۆمهکانی سهه میژه که هه لدهکات و دهپوا. دهلیم: «حهوتهی داهاتوکه هاتمهوه، تابلۆیهکت بو نقاشی دهکهه له سهه درگای میوانخانه که تی بده.»

شهو زۆر به خۆشی تیپه دهبوو ئانجلیکا پهیدا بوو. وهختیک وهژوورکهوت. تهوانه ی له قاوهخانه کهدا بوون تیکراچه پلهیان بو لیدا، گیتاره کهی دهست دایه و له سهه کورسییه که دانیشت و ملی نا له گۆرانی وتن، مادمازیل کهتی مات بوو.

دهتگوت تازه ئیمه نابینی. دهست و مهچه که لاوازه که ی کرده تهستوونی چهناکهی و تیی رامابوو. تاشه و درهنگانیک گویی بو شل کرد. شیوه کهشی اتهواو

هیشتهوه. له سهه کورسییه کهی هه لم ساند: «بابرۆین بو ده ری نهختیک پیاسه بکهین.»

ئانجیلا سیاسی له جه ماوه ره که ده کرد. داوینی کرا سه که ی له رایه خه سووره که ده خشا قهراخی ئاوه که فینک بوو. مادمازیل کهتی له پیش منه وه ده رۆیی. وردوو له سه ره خۆ. ههستم کرد دیسان به ته نیام. گوتم: «وهرهبا ئاگر بکهینه وه. که یفی له لایه.»

بوکۆ کردنه وهی دار و پووشکه تاکوو نزیك دارهکان رویشتن.

بلیسه ی ئاگره که سه وزوو سوور بهرز دهپوه. له گر که رامابوو. گوتی: «منیش زه مانیک گۆرانی بیژ بووم.»

دهستی به ئاگره که گهرم کرده وه: «هه لکه وتیک به سه بو بو ته وهی ئینسان وه گه ری بو رابردوو. بو ته وه حزو ئاواتانه ی له دهستی چوون. سالیانیکی دوور بوو بیرم له وقسانه ته کردبووه...»

سهه رم دیشاو له گیتته وه دههات، ههزم ده کرد سهه رم له سهه رسانی دانا با. چاوه کانی پرپه دل ببینم رابردوو بیرنه که مه وه. پیم خۆش بوو بۆم بللی و تهنیا بومن بللی. وه کوو مهل بخوینی وه کوو مه لیکی دهنگ خۆشی به هاری به سه دارانه وه.

دهنگی موسیقایه که له چه شنی بلویر دههات. تۆزیک له ئیمه دوورتر، چه ند که سیک له ولای ئیمه وه له بهر تیشکی مانگه شه وه له که ناری ده ریا ده ست له نیو ده ستا خه ریکی که یف و به زمی خۆیان بوون. که یفم سازبوو نه ده بوو مادمازیل که تی تیکی دابا، گوتم: «پیت چۆنه بچین و له گه له ته وانه گه ریک هه لپه رین؟»

هۆشی له لای من برابوو. له په نگرۆ بلیسه ی ئاگره که رامابوو. وه که ته وه ی قسه له گه له ئاگره که بکا وابوو.

گوتی: «دهنگم خۆش بوو له کلپسه دا له گه له گروپی کۆر گۆرانیم ده گوت. رۆژیک بریارم داده نگم بگا به گویی خه لکی ته واری دنیا. ره گه له گروپینکی کوچه و بازار که وتم. له مسکووه ده ستمان پی کرد. شار به شار به پروای خۆمان بهرنامه مان بو ته وه خه لکه به ریته ده برد.»

به گيرفانى به تال و دنيايهك هيووا و ناواتهوه. له باخچه گشتيهكان كۆرمان دهگيراي.

هەر لهوئى له بن درهختهكاندا دهنووستين... كهچى قهت وانهبوو دهنگ و ئاوازم له درگاي

پاركهكه زياتر بروتاهه دهري. زۆركات وابووه برسى و تينوو بىوازبووم))
پهله ههورتيك مانگي شارديبووه. دهريا ماسيوو تاريكهشه پۆلهكاني نهدهحهجين،
خۆيان وهسەر له خۆلهميشيهكه دهگيشا. لهسەر بهردتيك دانيشت. گوتى: «ههركه
گهيشينه بهيرووت.» چكۆله و خنجيلانه بوو. لهگهله كهسيك بوينه ناسياو دهنگي
منى پى خۆشبوو گوتى: «تهنيا بۆمنى بلئى. گروپهكه رۆيى ئيتز گرنگ نهبوو بيليم.»
دهنگي بلويز نهدههادت. كهسيكيش ههلهنه دهپهري. هەر دهنگي خورهى ئاوو قرچ
و هۆرى ئاووربو دههات و له تايكييدا تهواو دهبوو. وهري كهوتين. ورده ورده به پياسه
کردن تا ئهوه سهرى زهريا رۆيشتين. گوتى: «له بير خۆتى بهروهه چيم پىگوتى. ئهوانه
باسى رابردوى من بوو. پيئت خۆشه كه ميئابكهين»

گوتم: «هەر كهس زووتر دهست له و دارو درهختهانه بدات بردوويهتهوه»
له پهنايهكهوه لهسەر هيلتيك راوهستين. شهپۆلهكه ليئمان نزيك دهبووه و تهپرى
دهکردين.

كاكه هيممهت پيى خۆش بوو من بييهمهوه. به سەر لاقهكاندا داهاتبوومهوه دلتم
وهك سهرى چۆلهكهى ههلهكهدرا و ههلهدهبهزى. شهقاويك له پيشترهوه بووم، سهر
پهنجهم له ديوارهكه كهوتبا كارتهاواو بوو. دايمك له نزيك تهنافى ليباسهكانهوه به
سۆزهوه سهيرى دهکردم وهههناسهبركى كهوتبوو. راوهستا: «ماندوبووم. تۆبرتتهوه!»

نهم هيشتبوو ئهوه بيباتهوه. من زووتر خوم گهيانده درهختهكه.
له پيشهوه بوون، مهلهکردن بهلهشى ئارهقه کردوو، مهلهپشتهو لانكه کردن بهدهم
شهپۆلانهوه، شهپۆلهكان راى دهدام. مادمازيتل كهتى له رۆخى ئاوهكه لهسەر
تاقهبهردتيك دانيشتبوو. ههستم دهکرد به دل و گيان ئاگاي لييمه.

ئيزنى دامى سەر لهسەر شانى دانيم. به شالته كشميرييهكهى داى پۆشيم. تاريكيش
له تهواوبون وابوو گوتى: «دوا جاركه هاتم بۆ ئيره بۆبهري كردنى بوو.

كهشتى لهبهر ئيسكلهكهوه وهري كهوت. لهسەر پشتى كه شتييهكه راوهستابوو
دهستم بۆتهكاننهدا كاتيئك برياربوو بروتا. رۆيشت. لهبهرهبهرى مانگي به
فرايناردابوين شالته كشميرهكهه له خۆوه پيچابوو. بهلام هيشتا له رزم لىهاتبوو.
دهگهرايهوه بۆ بهيرووت. له بهيرووتى جوانيش دنيا ئهوهنده چكۆلهبوو.
بنهمالهكهيان. ئيزنيان پى نهداين لهگهله يهك زه ماوه نديكهن.

هەر لهبهر ئهوه بوو وهري كهوتين و ريئمان كهوته ئيتاليا و گهيشتینه ئهوه دوور
گهيهش.

بهلام ژيانى دلداريمان زوو جوانه مهرگ بوو. رۆتيك وتى پهريشانى ولاتهكهمم.»
دهستيم گرت. سارد بوو. باييهكه خۆلهميشهكهى دهرفاند. گوتى: «خهريكه رۆژ
دهبيتهوه. دهمهوى بگهريئمهوه ميوانخانهكه.»

هيشتا سهرم لهسەر شانى بوو. بيتن و بهرامهى خۆشبوو. بۆنى خانمىكى تازه له
حهمامهوه هاتبيتهوه

بهرامهى وهجيئه خانمى بيوه ژنهكهى جيرانمان. ئهوكاتهى نانهكهى له دهست
وهرگرتم.

بووخچهى همامهكهى له ديوهكهدا پرژوبلئاو ببۆوه لهگهله مهكم بهندهكهى.
لهسەر مافورهكه.

گوتى «ئافهريين كوره باشهكه، دهستت خۆش بى من كهيفم به نانى تيرى
سازدهبى. ئهوهش پوولهكهى.»

مهكمه بهندهكهى لهسەر فهرشهكه دهست دايه و خستيهبن داوينى كراسهكهيهوه:
«بهسهبرۆ. جارى بۆ تۆچاكنييه چاوه چاوبكهى. تۆش بوويهته كاكه
هيممهتتهوه.»

ئيتز نهچوم به پيو شوينييهوه. وهختيك گهوره باوخۆشتركه بووم، زۆرجار له نيو
چيگادا بيرم دهكهوتهوه مادمازيتل كهتى كوتى: «بهر له چى دهكهيهوه?»

- بیر له ژنان.

پییگه‌نی: «ژنان. زۆر سهیره»

- له نزیك بوونه‌ه‌یان ده‌ترسم.

به‌گه‌رمی په‌نجه‌می گو‌شی. رووانینم به‌ره‌و ناسۆف‌ری. شاله‌ کشمیره‌که ته‌واو گه‌رمی کردبوومه‌وه:

«ده‌زانی ته‌مه‌نم چه‌نده؟ سی‌وینج سال هه‌شتا ده‌ستی هیچ کچی‌کم نه‌گرتوه.

سه‌رم له‌سه‌ر شانی لابرډ. پالم به‌ گاشه به‌ردی‌که‌وه‌دا.

بام ده‌یگوت: «ژیانته له‌گه‌ل کیژۆلان چۆنه؟»

کلانم کرده‌ سه‌ری. ئیزابیل گو‌تی: «ته‌گه‌ر وای ته‌و قالیچه هه‌وریشمه‌م بده‌ری و‌اله‌به‌ر درگای هه‌مامه‌که دارا‌ت خستوه.»

بام ئیزابیلی له‌سه‌ر پلی‌کانه‌کان بینیبوو. خۆی ده‌مه‌لافه‌وه پی‌چابوورای ده‌کرده خوارێ. گوتم: «له‌گه‌ل تپیاوه‌ده‌رم نان.»

گوتم: «ژن نابێ ته‌وه‌نده‌ی رووبده‌یه‌ی.»

له‌ ژیره‌وه ته‌ماشایه‌کی کردم و سمیلی کرۆشت: «که‌ی ئاوا.»

گوتم: «پیاو له‌ ده‌رس و مه‌کتبه‌ ده‌که‌ن. هه‌شتا هیچ نه‌بوو، وه‌کوودار دات ده‌تاشن ده‌بێ ده‌سته و نه‌زه‌ر له‌ ته‌مرونییای ته‌وان دابی.»

یه‌که‌م جاره هاتۆته سه‌ردانم. واده‌زانی ده‌رس خوینی باشم و سه‌رم به‌ کار و باری خۆمه‌هه‌ خه‌ریکه‌.

ده‌لی: «جاروباره خه‌راب‌نییه بری‌کیش سه‌ر قالی.»

له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه سه‌یری ده‌ری ده‌کا: «هه‌وای‌یه‌کی سازگاری هه‌یه. تا‌کوو ئیستا به‌ شه‌و ئیره‌م نه‌دیوه.»

له‌به‌رده‌م ئاوی‌نه‌که‌دا ئۆدکلۆن له‌ خۆی ده‌پێتی. ده‌لی: «فرۆکه‌وانی ده‌زانی؟»

ده‌لیم: «لیم‌گه‌ری خۆینده‌که‌م کۆتایی پی‌بیت.»

دلنیای ده‌که‌مه‌وه که‌ فره‌ی پی‌ناچی. به‌ فرۆکه‌وه گه‌شیتێکی ئاسمانی بکه‌م. ده‌لی:

«ته‌وانه‌ی ده‌یجویی نۆشی گیانت به‌ راستی کو‌ری منی!»

کووچه و کۆلانه کۆنه‌کانی رۆم ده‌گه‌رین. شتیویش پتزمان خوارد گو‌تجووی:

خواردنی جوان پۆش و‌لاوانه. ده‌ستاوی دایکت شتیکی دیکه‌یه.»

بردم بۆ کاباره‌یه‌که. به‌باشی دانه‌نیشتیوین هه‌ ستا. گو‌تی: «بابرۆین بۆ شوینیکی بیده‌نگ و چۆل. ترسم هه‌یه دوست و ئاشنایه‌که چاوی‌پیم بکه‌وی و هه‌یام بروت.»

قاوه‌خانه به‌ قاوه‌خانه ده‌رۆشیتین. که‌له‌ی ته‌می کرد بوو. له‌ کۆلانیکی چۆل ده‌ستی نا‌بناگویی و تپی چریکاند. کۆته‌که‌شی به‌ شانیدا دادابوو. گو‌تی: «منت گه‌رانده‌وه بۆ ده‌ورانی لاوه‌تیم، کو‌رم!»

گو‌تی: «نه‌چی رۆژیک یاسی ته‌و شه‌ومان بۆ دایکت بنوسی!»

گو‌تی: «ئیتیر کاتی ته‌وه هاتوه. ژن بی‌نی و زه‌ماوه‌ند بکه‌ی. ده‌بی دایکیت بنی‌رم بو خوازی‌نی.»

پرسی: «تا‌کوو ئیستا له‌گه‌ل که‌سیک...؟»

مادمازیل‌که‌تی له‌به‌ر قاقاکی‌شان به‌ پشتا ده‌که‌وت.

گوتم: «دل‌خۆشی دیکه‌شم هه‌یه. سینهما و فیلمی لیک‌دان و پیک‌دادان و رۆمانی ئاشقانه و ته‌وانه‌ی و خۆیندووومه‌ته‌وه و زور ژن هه‌بوون له‌ ژیاندا هه‌بوون هاتوون چوون» سندی، ته‌میریکی بوو. جو‌ری جلوبه‌رگ. ده‌ یگوت: «به‌ هه‌له‌دا چووم ئاشقی تۆ بووم.»

له‌گه‌ل تۆم هیچ هه‌ست و سۆزیک‌نییه. واده‌زام دزیوم. چاوت من نابینی. خۆم تی‌ناگه‌یه‌نی. زور پیاو هه‌یه به‌ ئاواته‌وه‌ن ته‌نیا چرکه ساتیک له‌گه‌ل مندا‌بن...»

له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ خۆی راکیشا بوو. له‌و تاریکیه‌دا مژی له‌ جگاره‌که‌ی ده‌دا: «تاکسییه‌کم بۆرابگره بمابۆ هوتیله‌که.»

له‌سه‌ر ته‌خته نه‌رمه‌که‌م راست بوومه‌وه. تاکسییه‌کم بۆ راگرت. بی‌مالا‌والی کردن رۆشت.

ماریا که‌یفی له‌ هه‌لسووراندنی کار و باری مال بوو. جلوبه‌رگی بۆده‌ شۆردم و ئوتووی ده‌کرد.

دهستاوی خۆش بوو. فیږم کرد بوو چون تاس که باجم بۆ دروست بکا. باجم له نیرانه وه تووی ریحانهی بۆده هیڤان ماریا له گولډندا دای چاند بوو هم موو رۆژی دههاته سهردانم ئاوی ده کرده بن گولله کانه وه. به لئی رویشته. دهیگوت: «دایک و باجم به خۆشه ویستی من و توویان زانیوه. زه ماوه ندم له گه له بکه.»

کاتۆلیک بوو. گهره کی بوو ده پازده مندالمان هه بی.

سۆفیا گوتبوو: «ژیان له گه له تۆدا به راستی شیتیه!» پیتی خۆش بوو چاونه زیریم وجوامیر به دهستوو بردیم. تانه ی لیده دام بی واز و هیمن گویم بو قسه کانی شل کرد بوو بزم دههاتی. کارخانه چیه تی بۆ خۆی دهسته بهر کرد و رویشته. قه لافه تی بهرچاو بوو. زۆر خۆر بوو. تیری که ده خوارد ملی دهنا له گریان. گوتبوو: «گویت پی نه دام ههتا ئاوا قه له و نا قولا بووم.» دایمه له سه ره خچاله که بوو. رویشته و نهم دیته وه.

مارگریت په رستاری مندالان بوو دوو شه مویان دههاته ماله کهم. له پارکدا له گه له یه که ی ناشنا بوین. وینه یه کم لی هه لگرتبوو، گوتی: «بۆچی بسکه کانت نه وه ننده دریز کیشا وه ته وه؟»

گوتم: «هه ره نه وه یه بینووته پیت باش نییه پاره که ی مه ده»

له ودیو دار و درخته کانه وه هاتبوو. باروبنه ی تیکه وه پینچا و رووسی. سه رمام بوو که رویشته. له سه رمادا ده له رزیم. شه قه شه قی ددانم دههات. مه لافه که ی ده خۆیه وه پینچابوو. به پلیکانه کانددا ده چوه خۆاری.

- نابی نه وه ننده روو بده ی به ژنان.

باجم به دزیه وه سه یری ده کردم و پینده که نی: «پیتزا شتیکی خه راب نییه.»

را ده کا. پلیکانه کان ته رن باران دهباری. ورد و بی پرانه وه. لیده داو ده پروا ئیتر نایاته وه.

به دل ده زانم تازه نایاته وه. پیترو گوتی: «له وه ده چی وه دووی کۆنه یاری که وتبی.»

باجم گوتی: «تاکوو ئیستا له گه له که سیک...»

ماندووم: هیلاکی هاتووچۆ، شه کهت. بووم و سی په ک و کۆله پشتیه کهم هه ل بگرم تا نه و سه ری گۆره یانه که رانا وه ستم. گوتی: «بابزانم چیت له جانتا دایه.»

گوتی: «رۆژ بۆته وه ده مه وی وه گه پریم. میواخانه که.»

- پشیله کهم گهره که.

- گشتی تاوانی دایکته.

- پشیله ده بیته هوی نه خۆشی. تیده گه ی

- وازم لی بیته. ده مه وی بجه وم.

یه کیک دو سی جارشانی راتله کاندم. رۆبرتو بوو.

- کوری باش خه وت لی نه که وی. دو سه عاته چاوم لیته. وتم نه کا... هه ره نه ده جوو لایه وه.

دهنگی موسیقا دئی. رهنگه ئاکاردئون بیت.

- لیتم گه ری، که یفی شه ره دهنو کیتم نییه.

سه رم بهرز ده کاته وه. ته ماشای ده کهم. رهنگ و رووی له بهر چاوم لیله. بزهی دی: «نه ختیکت پوول هه یه به قهرز بده یتی؟»

له قاوه خانه ی خلیو دهنگی قاقا کیشان و هه لپه رکی دههات. ده کرا بچیت و قاوه خانه که ی به سه ره یه کدا بشیوینی. روبرتو قو لی کۆته کهم ده کیشی: «هه ره نه بی سیگار یکم بده یه... شیواوم.»

ویستگه چۆل و هۆله. باران دهباری. سواری پاسه که ده بم. له دواوه دادا نه نیشتیم. میواخانه ی مادمازیل که تی رووی له مه دیترا نه یه کپ و تاریک و مۆن را وه ستاوه.

پیلوه کاتم له سه ریه ک داده نیتم.

په نابهړ

که سیڅ له نیمه خوی کوشته. خوی هه لاسی بو. له همامدا، به په ته که وه
چولانه ی بو. هه لم و مژ د هوری ته نیبوو. چاوی به موله ق و ه ستابوو. زاری
دا چریبوو. وه کوو ته وه ی بلې: «تف له و ژیا نه!» قولابی قایشه که مان (که مهربه نند)
کرده وه. که مهربه ننده که خه تیکی ره شی خستبووه د هوری ته ستوی. دامان گرتنه
خواری. ماسیبوو. سهر و قزی تهر و ئالوزا بوو. بۆین باغی نه به ستبوو.
یه کیڅک ئاوی همامه که ی گرتوه. هه لمی ناوکه ژووره کانیشی ته نیبووه.
موکه ته رهنګ خوله میشییه که تاریکتر دیاری ددها. له سهر عهرزی رامن کیشا.
هر که سهی قسه یه کی ده کرد. هه موومان ده ستمان تیکه ل ده هات.

- بۆ چی هاتوین؟

یه حیا گوتی: «خوزگه ده گه راینه وه!»

ته ماشامان کرد له په نجه ره که وه بۆ دهری دهرانی. با ی نه ده هات (ئامبولانس
ثاڅیری) نه کیشا. له نزیک بینای که مپه که راوه ستابوو.
ته و پیره ژنه ی له شه قامه که وه ده په رپه وه، سه بریکی کرد و سه یری
ئامبولانسه که ی کرد.

دواتر له سهره خۆ به کوره کور په رپه وه.

ده بوو کاریکمان کردبا. ناوینه یه کمان له به رامبه ر ده می راگرت. چاویمان لیک نا.

ده می ئاوالا بوو. وه ک ته وه ی بیهه وی شتیڅک بلې.

گوتمان: «مافی په نابهړی نادهن»

دیلمانج وتبوی: «ده بی بگه ریته وه»

که سیڅ خوی له ته له فونه که نزیک کرده وه. مه لافه یه کمان به سهر دا هه لکیشا .

ده مانه وی بلین: «ئاخرییه که ی کاری خۆت کرد، یه حیا!»

سریوه مان لیوه نایه. وه ک ته وه ی شتیڅک له گه روو ماندا گیری کرد بی. بی
هه ستین. یه کیڅک له پشته وه درگا پیته ددها. له په نجه ره که وه له هه وره خوله میشییه کان
را ده میتن. به یه حیا ده لی:

«ده بوو له گه ل ته واندما بایه نه وه، ته گه ره له ژیر میچی کیشدا مرد باین»

که سیڅ له دالانه که وه به کول دهری. چرا سووره که ی ئامبولانس هه لخولنا.

- «کورم خودا شیتی کردوی!»

له ژیر ته خته که وه جانتا که ی هینا بووه دهری. ته وه ی له نیوی دا بوو له سه ره
ته خته ک بلاوی کردبووه. خاولیوو سابوون و مسواک و... عه که سه که ی مینا له به
ینی قامکه درپته کانی دابوو.

- «نامه ی بۆ بنیره»

- «بریا نیره حه ساریکی هه با، له گه ل حه وزیکی دل نشین. به گۆری با بیان بۆ

په نابهړ راگرتیان.»

هیچم نه گوت.

تاره که ی هه میسه له سووچی وه تاغه که هه لده په سارد. وه کوو گریی بۆین
باغه که ی قهت ریڅ و پیڅ نه بوو.

که سیڅ به خیرایی به پلیکانه کاند دپته سه ری. دواتر دوو مه عمور به دار
مه یته که وه.

دیلبه ننده که گوتی: «بینووسه و نیمزاشی بکه.»

مه عموره سیگار کیشه که، قونچکه سیگاره که ی هاویشته نیو گولدان
شه مدانییه که وه.

- قفلی درگا که مان شکاند. قولابی پشتینه قایشه که نه ده کراوه. یه حیا به حه واوه

باوه خولی بوو. وانی همامه که سه ریژی کردبوو.

یه کیڅک ته وه ی به دیلمانج که کوتبوو.

دیلمانجیش به فنده که که دهستی سیگاری، مه عموره کهی داگیرساند.

- له سهر عهززه که دریژمان کرد. ده می ئاواڤا بوو.

ئهو مه عموره سیگاری نه ده کیشا، به سرته شتیکی به گوئی دیلبه ند داچریاند.

لیی تی نه گه یشتن. کاتیکی بهرزیان کرده وه ئه وانهی ده ورو بهری گوتیان.

« لاله/الاله ... »

مه عموره سیگار کیشه که به سه رسورمانه وه سهیری ده کردین. له دالانه که وه

که سیک زیراندی. دیلمانج کشارد و اووه. پاشان له گه له مه عمور سیگار کیشه ملیان نا

له قسه کردن.

وتمان: « بو کویی ده بهن؟ »

یه کیکی وتی: « چی لیده کهن؟ »

وتمان: « لیتی گهرین با لییره بییتته وه. »

گوتی: « بالویز خانه کاره کان جیبه جی ده کا. »

هیشتا تهرمی یه حیا له بهرده ستا که وتبوو. هه روا ده می داچریبوو.

گوتان: « ناپیاوینه! »

وینه کهی مینا له په نا گولدانی شه مدانییه کان داندرا بوو. له قوژی نی ژوره که ش

تاره کهیی ده ژهنی. هه میسه له کاتی دلته نگیدا، دهنگی تاره کهی ده هات.

- « بوچی ناگه ریته وه؟ »

- « خۆزگه مابامه وه »

دیسان کوپی تاره کهی ده نیته سه ر رانی و په نجه به سهر تیله کانیدا ده هیینی.

ئاوازیکی دل ته نگ.

وتمان: « ئیمه ش دین. »

که سیک قولی کوته کهی ده کیشا. دیلبه ند خوئی کیشا دو اووه. شوینی دهسته کهی

ته کاند.

وتبوومان: « بریا ئیمه ش ماباینه وه »

دیلمانج ده لی: « هه مووتان مؤری بکهن. »

نوسراوه که مؤر ده کهین. کاغه زه که ده خاته نیو پووشه یه ک.

- چاو به ستنه هه مووتان ده زانن.

یه حیا گوتبووی: « ده زانین، رۆژیک هه لییره ده مرین. »

مه ته قمان لیوه نه ده هات.

دیسان په نجه به سهر سیمه کاندا ده کیشی. سارد و دلته نگ.

مه عموره کان لاشه یی حیا ده خه نه ئامبولانسه که وه، به بی شه وهی به مه لاقه دای

پوشن.

وه ختیکی وه ری ده که ون وستنه له که سه وه نایات. شنه ی با- دیت. وه که شه وهی

که سیک له پشت په نجه ره که وه سازیک بژهنی. دل ته نگ و بی گیان.

شه مدانه کهی یه حیا ئیستاش له پشت په نجه ره که وه یه. له نزیک عه کسه کهی مینا،

ئیتر شه ویش نه ماوه. هه لمیکی خه ست له ژیر درگای حه مامه که وه شه پۆلی ده دا.

پشتینه قایشه که هیشتا له سهر کورسییه که یه.

دهميينه وه له تاريخيدا

درگا كه ده كاته وه و رووناكى به سهر په توى كوره كه ماندا ده پړۍ.
 كاتيك دپته ژور وه، همر نهو كراسه تامال سورده له بهر دايه. چاوى به ميزه
 خنجيلانه كه ده كه وي. دوگمه كانى داده خابه. دلهر او كى تيم راده مينۍ.
 ميړده تازه كه له ده ري بانگى ده كا: «ديسان چيت ليتهات؟»
 له تهنشت ته خته كه داده نيشۍ. له نزيك ميزه چكوله كه. چاو له چاوم ده بري.
 وينه كيش وتبوى: «پى بكنه.»
 پيكه نيبوم، له بيده نكيډا.
 ورسورپا بوم رو به ديوار كه. به چهنينك كه نهى بينم. چاوم به تابلوى كوره كه مان
 ده كه وي، به ديواره كه وه. رنگه شينه كهى كورپى سو به خوله مينۍ. گوتبوم: «ده بي
 شينې»
 ده لي: «پيت خو شه چيرؤ كيكى جوانت بو بخوينمه وه هه تاكوو خهوت لى بكه وي؟»
 شوه تازه كه له ده روه بانگى ده كا: «نايهى بجه وي؟»
 كتپه كه كه هه لده گري به زه وي داده كه وم.
 «شكاندت!» نه وه قسه ي كوره كه مان بو.
 هه لم ده گريته وه. تماشام ده كا. ئيستاش بيده كه نم.
 ده لي: «وست! نه گري. بابت تووره ده بي.»
 «نه وه باوكم نيبه:»
 ده گريته وه، سه يرم ده كا. خو م به سهر بالنجه كه دا داوه. پيكه نينه كه م همر
 به رده و اومه.
 هه لده سيته وه سهر پى. وه كه نه وه بلينى ده ي هوى پروات. ده مه هوى بلينم: «مه پړ!»
 دهنك ناكم. ديسان بيده كه نم.
 ته ماشايه كى كوره كه مان ده كا. داديته وه هه تا په تووه كه ي به سهر دا بدات.
 قژه كه ي به سهر شانيدا ده پړۍ. ئيتر چراكه ده كووژنينته وه و ده پروات.
 له تاريخيدا دهميينه وه.

شه مدانه كان

پياوه كه چاويكى له كات ژميره كه كرد: «زورى ماوه؟»
 فرؤشيارى مه زن وتى: «له و ته بكه ي ده چينه نه و ديو»
 ژنه كه له پشته وه دانيشت بو، گوتى: «پياو وا ده زانۍ ده چى بو سيران»
 پياوه كه ورسورا و چاويكى ليكرد. ژنه كه پيكه نى. فرؤشيار به قامكى ماله
 نيو. ته واوه كانى پيشان دا: «ساليك له مه و پيش گشتى ته پؤلكه بو»
 ژنه كه وي: «زورى پى نا چى ده بيته شارپكى خنجيلانه.» پياوه كه وتى: «ههر
 وايه» خو يان به كو لاينيكى خو لاوى دا كرد. پياوه كه شووشه ي ماشينه كه ي هه لكيشا:
 «زور لاپه ر» ژنه كه وتى: «به لام دلگيره.»
 پياوه كه ناوړيكي ليډايه وه. ژنه كه له ده روه راما بو.
 ماشينه كه ده وړيكي ته پكه كه ي ليډا. ژنه كه به دهنكى به رز وتى: «ده ركه وت»
 پياوه كه چاوى لينه كرد. گوتى: «هه موو روژى چون بروم و بگه ريمه وه؟»
 فرؤشيار گوتى: «پاسى خو ي هه يه.»
 ژنه كه وتى: تو به يانى ده پړۍ و شه و ديبه وه، من بلينم چى؟
 فرؤشيار له جامه كه وه بوى روانى: «بو مه گه ر مندالتان نيبه؟»
 ژنه كه چاوى به ريزى دار كاجه كاندا گيړا.
 ماشين له به رده م ده روازه ي شارؤ چكه دا ويستا. دابه زين فرؤشيار چوو كليله كه
 به نينۍ. ژنه كه ش له سهر پليكانه كه دانيشت. چاوى به باخچه كه دا گيړاو له ريزه
 شه مدانيبه كان راما. پياوه كه گوتى: «خه تاى تو يه.»
 ژنه كه نيو چاوانى تيك نا گوتى: «تاوانى من چيبه كى ده زانى مالى ئيمه وه بهر
 هم پړؤزه يه ده كه وي؟»

فرۆشيا به دهستهيهك كليلهوه گهراوه: «دهلّين په يژه بهرقى كار ناكا. دهبى له پليكانه كانهوه سه ربكه وين.»

پياوه كه وتى: «ههروايه»

ژنه به دهم ريگاوه گوتى: «چنده پاك و خاوينه»

له پيشهوه دهروىي.

درگاكه كرايهوه، ژنه كه وتى: «مالئيكى دلگير و خوښه!»

فرۆشيار به پيكنه نينهوه گوتى: «تاوتيتى دهكا. سه رنجى بدهنى، په نجه ره كانى،

شهوانى مانگه شهو دهلّينى روژى روناكه.»

له ژنه كه راما، تيشكى تاو لهو ديوى شووشه كانهوه ميوانى ژووره كه بوو.

- چيمهن توويه.

فرۆشيار له گهڼ هم قسه يه دا مستيكي به ديواره كه داكيشا، پياوه كه ش مستى

راست كردهوه، به لّام ليني نه دا. گوتى: «زور درهنگه، دهبى بگه ريمه وه بو سه ر

كاره كه م. وا چاكه بگه ريينه وه.»

ژنه كه وتى: «دهكرى همام و كيشت خانه كه شى بيينم؟»

له گهڼ فهرمووى فرۆشياره كه دا، وه دووى كه وت.

پياوه كه له بهر په نجه ره كه دا راوه ستا. له بالكونه كه ي بهرامبه رى راما. شه مدانه كان

به ريز له سه ر نه رده كان خويان ده نواند. خونچه كانيان كرابوه. كيژوله يه كه به ته شتيتك

ليباسه وه هاته سه ر بالكونه كه. پياوه كه سيگارتيكى داگيرساند. كيژوله كه كراسيكي

سوورى له ته شته كه دا هه لگرت و ناوچوړى كرد.

پياوه كه مژيكي له جغاره كه دا.

ژنه كه به دهنگى به رز وتى: «زور جوانه»

پياوه كه گوتى: «به راستى ته.»

فرۆشيار گوتى: «كاشى يه كانى له هه ره باشه كانه.»

ژنه كه وتى: «به لّى رهنگى جوانه»

كيژوله، كراسه كه ي ته كاند و به سه ر ته نافه كه دا ريك و پينكى كرد، گيره ي ليذا ته شته كه ي هه لگرت و روښت.

ژنه كه دهستى خسته سه ر شانى پياوه كه: «دېمه نيكى جوانى هه يه.»

پياوه كه وتى: «شه مدانييه كان.»

ژنه كه هيجى نه گوت. فرۆشيار گوتى: «پيتان خوښه بگه ريينه وه»

پياوه كه هيجى نه گوت.

ژنه كه وتى: «با بگه ريينه وه»

وه رى كه وت. له پيش فرۆشياره كه وه دهروىي. پياوه كه چاوى له بالكونه كه ي

به رامبه ريان برى.

ماه مونير

پيره پياو گوتی: «ماه مونير!»

چاوی له تاریکی بری و گوئی راگرت بو ئەو دهنگهی که نهیده بیست.

په نجه کانی له لیواری ته خته که گیر کرد، حهولی دا ههستیه سه ری. دهسته کانی دهله رزی و ئەوجاریش به پشته وه درا به زهویدا. هاواری ماه مونير نه دههات دیسان وتی: «ماه مونير!»

کاتیک ماه مونير دههات، ئەو گولانهی له باغچه که چنیبووی له گهی خۆی هینانی له گولدانی پهنا ته خته کهیدا چهقاندی و دهستی هینا به سه سه و نمه کاندایا. له سه سه کورسیه باشه کهی پالی ده داوه و کتیبی بو ده خوینده وه.

دهرمانه کهی پیده دا تا خهوی لینه که وتیوو، له پهناى داد نهشت. بری ده کرده وه، هه که چاک بووه، ئەو خانوو به ره کۆنه ی تیک بدات و سه له بهر دروستی بکاته وه. ئەو سا لیغه کهی وه سه سه خۆی هه لده کیشتی و بری له چاوه ره شه کانی ماه مونير ده کرده وه، له گه ل دوو ریز مۆزلی درێژی.

ئهوجار به توندی گوتی: «ماه مونير!» به چه شنیك گوئی لیبی. خۆی له سه سه ته خته که هه لکیشتا ددانی به خۆی داگرت هه تا ژانه کهی هینور بیته وه دیسان له تاریکی راما.

گوئی له بهر بوونه وهی ماه مونير بوو له سه سه پلیکانه کانه وه. رهنگی دهنگی شکانی نه رده کان بووی. که دایمه دهستی پیده گرت. حهولی دا قامکی لاقی بچوولینی.

دوکتور گوتیوو: «به داخه وه! سه کته کاری خۆی کردوه.»

وتیوو: «جاری به جیویان که وتوووم؟»

گوتیوو: «ئیتز روخسه تت ده ده می بچینه وه مالتی.»

چوو بووه پهنا گوئی پی گوتیوو: «کچیکى جوانت هه یه!»

چاوی له چاوی ماه مونير نه ده تروو کاند: «زۆر چاک ناگات لی بی، خاتوون»

ماه مونير دهستی له سه سه شانی پیره پیاوه که هینا خواری. ئاره قه ی نیوچاوانی به دهسته سپرک پاک کرده وه. نابوو یه سه سه نه ده لییه ته گه ر داره که.

له ماوه ی ریگادا بری لی ده کرده وه، بیتهو ماه مونير به جی بهیلی چی به سه سه دی نه ی پرسیبوو بو کوئی ده به ی. وه ختیك گه یشتبوونه وه مالتی دللی حه سابوو.

دایمه خواردنی بو ده هینا و له بهر ده می دای دنا. به لایه وه راده وه ستا هه تا ده ی خوارد. ئیتز به پلیکانه کاندایا شوو ده بووه. له دللی خۆیدا ده ی گوت روژتیک ماه مونيریش ده روا. قه ت نه روژتیبوو. مابوو، زۆر جار ویستبووی بلی: «ده ته وه ی خۆت له پیناوی مندا خه لاس بکه ی.» به لام نه ی گوتیوو: ته نیا له چاوه ره شه کانی راما بوو.

دهستی له زهوی توند کرد تا کوو خۆی بکیشته خواری. په نجه ی که بگه یشتایه ته زهوی ده ی توانی لاقه کانیشی بکیشی.

تریغه ی مانگه شه وه که وتیوو سه سه په رده توژه که. شه با- ده ی بزواند.

ئه گه ر ده ی توانی له سه سه پلیکانه کانه وه خۆی بجزینی ته خواری، رهنگی ماه مونيری بدیبا یه. پر به دل حه زی ده کرد بو ته نیا جاریکیش بی سه سه بکاته سه سه شانی دهسته کانی بگری و له چاوه ره شه کانی رامینی.

ژنه که که مرد، کچه که ی که لای لی نه کرده وه، ماه مونير بوو به گۆچانی پیری و بوو به هه وینی ژبانی. دواتر به وه ی زانی، وتیوو یان: «له و ئابروو چوونه به سه سه ی پیری» «ماره ت کردوه؟» «ئه وه ی قسه ی کچه که یان بوو پیره پیاو به توندی گوتیوو: «دهستم لی هه لگره» ماه مونير به خیرایی له پلیکانه کانه وه سه سه که وتیوو. گوتیوو: «ماندوووم، بلی با پروات»

لینفه که ی به سهر خۆیدا دابوو. کچه که ی له سهر پلیکانه کانه وه بۆله بۆلی هاتبوو: «خهریکه ماله کهت به سهر دا دهرووخی.»

نه ی گوتبوو ماله کهم به نیوی ماهه مونیره وه کردوو. هاواری کردبوو:

«لی گهری به خهراپ بی له کۆلم به وه، وازم لیینه»

کازیوه جیی به شهو لیژ کردبوو. خۆی بو پيشه وه خزانده له ژورره کان و دالانه کهش دوور کهوته وه. ههستی به سهر ما کرد. له نهرده که نزیک بو وه. دلۆپه ی خوینه ره شه که تا کوو خوار پلیکانه کانه وه دهینرا. درا به عه رزا. ویستی ههستیته وه. هیزی نه بوو له وی بوو له خوار پلیکانه کانه وه. خۆی به سهر نهرده که دادا. خۆیی گرتوه، خولیر بووه تا کوو ئاخیرین پلیکان، دهنگی تیک شکانی په راسووه کانی ماهه مونیر دههاته وه بهر گوی.

پری به کراسه که ی ماهه مونیر دا کرد.

تیشکی ههتاو له په نجه ره که وه دههاتبوو ژورری و ده ئامیزی گرتبوون.

دههات بلێ:

«ماهه مونیر» نه ی گوت. ته نیا ته ماشای کرد.

ههر وه کوو جارن

درهنگ ده گه یه یی. ههروه کوو جان له سهر کور سیه به تاله که دا ده نیشتی شه وه هموو ریگایه هه تا کوو ویستگه که به هه لانتن ها نبوی. ده ترسی شه و جاریش وه درهنگی بکه وی.

خانمه دهرس بیژه که ده لی: «دیسان درهنگها تیبه وه!»

چاو تیک به نه خۆشه کاندای ده گیری له دالانه که راهه ستاون. ژنیک دهم ولیدی سهر ما بردوو یه تی.

ده لی: «تۆ له کو بی خانم! نه وه نده به سهر پیوه راهه ستاوین ئاوی شه ژنۆمان داهات!»

ته لیفون له سهر میژه که زهری زهنگی دی، په یتا په یتا. بیستۆ که که، که هه لده گری دوکتور ده لی: «ئه م ئالۆزییه چییه؟ هیشتا نه خوشه کان له پشت درگارا وه ستاون.» ده ته وی بلێ به جاروجه ندهم! به لام دهنگ ناکه ی. نینۆکت ده کرۆژی.

خانمه دهرس بیژه که ده لی: «دیسان ملتنا له نینۆخ کرۆشتن! ده لی»

«گۆلم بۆتان هیناوه!» منداله کان قاقا ده کیشن. ده لی: «گۆلی تازه!»

باوک ده لی: گۆلی تازم له کویی بوو. رۆله! لیم گه رپن با سهر خه ویک بشکیتم.

به یانی له گه ل گزنگی ههتاو ده بی بچم گۆل بینم بۆ دوو کانه کهم.»

دایک ده کوخی و داوود له قهراخ هه وه زه که هه لئروشکاوه ده ست له ئاوه که رۆ

ده کا! به شوین شه ماسیه سوورانه دا ده گهری که نایان بینی.

شنه ی با دیت و منداله کان له هه ساره که دا خه ربکی غار غارین و هه قلیمه قۆن

دایه مه مده به گورگه، گورگه ددانی تیژه» ده بی به گورگه هه لیان ده بی، ده ست

كهون هه‌لیان ده‌دری، ببی به به‌رخى پى به‌خال ده‌ت رفینن لهم مال له و مال. تانه خوراوى خیرا راکه...

دایک ده‌کوخی «سنگم ده‌کزیتهوه، له‌یلا.»

بایم رویشتووه بۆ گولخانه که . سهرت به سهر ده‌فته‌رى وانه‌کانتدا گرتووه. دایکم ده‌کوخی چهند جار له سه‌ریه‌ک. هه‌روه‌کووجاران. ره‌ش و شین هه‌لده‌گه‌رى. داوود ﴿له‌که نه‌که﴾ ده‌هینى دایکم سه‌رى به سه‌ردا ده‌گرى و هیلنج ده‌دا، خوینه که وینه‌ی گولیک ده‌نه‌خشینی

نیستاش وه‌کووجاران ده‌ستت تیکه‌ل دیت. غارناده‌ی بۆ مالى لوعه‌ییا هه‌تا کوو ئه‌و نه‌هاتووه. هه‌راسانو سه‌ر لی‌شیوا و هه‌ر جاره‌ی سه‌ر به لایه‌کدا ناکه‌ی. هه‌تا دایکت به‌و چاوه سه‌وزانه‌وه سه‌یرت بکا. مات و مه‌لوول. تۆش ده‌سمالیک به ده‌سته‌وه، پری‌شکه‌ی خوینه‌که‌ی ده‌م و گى‌وى خاوین ده‌که‌یته‌وه و وه‌ک می‌ژۆکه ده‌له‌رزى. ده‌رس بی‌ژوتى: «ئه‌مجاره به‌منى به‌بخشه. ده‌رسه‌که‌ی خه‌راپ نییه. ته‌نیا ئه‌وه نه‌ی تۆزیک لاساره. به‌لین ده‌دا ئیتر دره‌نگ نه‌یات.»

دره‌نگ ده‌گه‌یتى. داوود له‌به‌ر بی‌لایه دانیشتووه، به‌و چاوانه‌ی که نییه‌تى له درگا که راماره، تاکو تو‌بیت: «دایکمیان برد!»

ده‌لینى: «بۆ کو‌یى؟»

لوعه‌ییا ده‌لینى: «نه‌خۆشخانه‌ی هه‌زاترته‌ختى.»

تۆش بیر له‌و ته‌نیا ته‌خته ده‌که‌یته‌وه که‌وا له نی‌و ئه‌و هه‌زار ته‌خته دایه‌و دایکتیان له‌سه‌ر خه‌واندووه.

دره‌نگ گه‌یشتى. پاسه‌که رویشتووه. ده‌پرسى: «پاسه‌که‌ی دى‌که‌ی دیت؟» ئه‌و پیاوه‌ی له نۆرده‌دا و‌یستاوه زنجیریکی ورد به سه‌رى قامکی هه‌لده سه‌ورینى:

«وه دره‌نگ که‌وتوون؟»

مه‌تق ناکه‌ی. پیده‌که‌نى. جارىکی تر ده‌روانیه‌ته ئاگادارییه‌کان خه‌تیکی سوورى به ده‌وردا ده‌کیشى. روژنامه‌که قه‌د ده‌که‌ی، ده‌بخه‌يته نی‌و کيفه‌که‌ته‌وه. پیاوه‌که ده‌لینى:

«هه‌ر کات که‌یفى لی‌بوو دیت!»

که‌مال ده‌لینى: «له‌یلا که‌ی دینى؟»

ده‌لینى: «قه‌ت نایه‌م!»

شه‌مال نا سه‌روى و بسکه کانت زیاتر ده‌شپوینى. له شه‌قامه‌که‌وه که راده‌برى ئاو‌ر ناده‌یه‌وه بی‌بینى. دیمه‌نى شه‌قام و داره‌کانیش له پيش چاوت ده‌له‌رزى. گولکه‌کان هه‌لده‌وه‌رینى.

به‌بابت وتبوو: «گولم بۆ بی‌نه. تازه بۆن‌خۆش قولیک گولى سوور» بابت گولى بۆ هی‌نابووی.

داوود گوتى: «ره‌نکییان چۆنه؟»

بابت گوتبووى: «ه‌ی له‌یلايه.»

سه‌تله‌که ده‌هینى. داوود گولکه‌کان له ئاوه‌که دارا ده‌گرى. تاکو به‌یانی چهند جاریک سه‌یرى ئه‌و دلۆپه خوینانه ده‌که‌ی، سووریه‌که‌ی له پيش چاوت نه‌خش ده‌به‌ستى. دایکت له‌وى نییه و داوود. به‌و مۆره دارانه‌وه سه‌رگه‌رمه که بابت بو‌تى ساز کردبوو.

مالیک دروست ده‌کا، یان برجیکی به‌رز هه‌ر سازى ده‌کات و لی‌ی ده‌روخیته‌وه. /

داوود ده‌لینى: «له‌یلا ئاسمان چ ره‌نگه؟»

که‌مال ده‌لینى: «شینیکى ته‌واو.»

له خۆه‌لدان و هه‌لچوونى ئاوه‌که‌را ده‌مینى. سه‌ر ده‌که‌وى و دیته‌وه خوارى ژیر پى‌ده‌که‌وى «ئیه هه‌موو روژیک دینه سه‌یرانگا؟»

«جارو باره وروژانى هه‌ینى براکه‌م ده‌هینم.»

«داوود ده‌ست به لی‌وارى کورسییه که‌دا ده‌هینى.»

بابت ده‌لینى: «ئه‌و لاق ئیشه‌یه روژیک له گۆرم ده‌نى!»

داوود ده‌رمانه‌کانى بۆ ده‌هینى و له په‌نا را دی‌که‌دا ده‌نیشى.

له پاسه‌که دینى خوارى، پیاوه‌که هیشتا به شوینته‌وه‌یه.

دوكتور وتى: «پەريشان مەبە، پارەى نەخۇشخانە و دەرزى و دەرمانى بابت من دەى دەم . تۆ بەژيانى خۇتەو خەرىك بە؟»

«من بۆ داوود وەك داىك وام.»

كەمال دەلى: «ئەى ژيانى خۇت؟»

و دەرنەگى كەو تووى. رۆژنامە كەت لە دەستايە لە ناونىشانى دەگەپى. كەمال سەيرت دەكا. چاوەكانى پۇلە بەزەپى. ھەر وەكوو. جاران.

«ژيانى ئىمە لەپەك دانە پراو.»

دەستى داوود دەگرى و وەرى دەكەوى. رۆژانى ھەينى سەيرانگا چۆل و ھۆلە.

ھەر وەكوو جاران داوود دەپرسى: «ناسمان چ رەنگە»

دەلى: «خۇلەمىشى. بە كۆلىك ھەورى ئالۆزەو.»

باى دى. ھەر وەكوو جاران.

يوسف پلنگ كوز

«بىكەس و بىدەر سەرى ناو، ئەو ھەموو كەس و كارەشى ھەبوو... لەو بنەوپالەو، لە گەرەككىدا. ھەر بۆيە جەرگم ھەلاھەلايە. كەللە رەق نەپەيشت چاويك لىتى بى، لەو ئاخىرى عومرەيدا.»

ئەو قسەى داىك بوو لەبەر خۇيەو دەيگوت، دەتگوت لەگەل خۇى قسە دەكا. لەسەر پلىكانەكە دانىشتبوو. بەرامبەر بەو دارو درەختەى لە ھەوشەكەدا چۆكانىيان كرابۆو. باىم وەنەوشەى دەچەقاند. تاقەتى پىمەرەكارىم نەمابوو. بۆ چەقاندنى وەنەوشەكان گلەكە نەرم ببۆو. چومە ژوورەكەمەو. خۇم بە كامپىوتىرەكەمەو سەرقال كرد.

رەوتى شەو ببوو بە راكردنى كىسەلى شەل. لە تارىكپورونى بەيانىدا دەبوو وەرى كەوتبام. خالتم وەسپەتى كردبوو لە گەرەكى قۆرخەسپى بىنپىژن. ناونىشانى لە سەر رۆژمىرە كۆنەكە نووسىبوو. نەدەخويندراو. رەنگى دەستى لەرزى بى لە كاتى نووسىندا.

وەكوو ئەو جارەى لەسەر تەپۆلكە رووناكە راكشا و بە تەفەنگەكەى سىرەى لە مانگ گرت.

دەست و تەفەنگى بە يەكەو لەرزىبوو. زۆرى خۇخاڤاندبوو. گوتى:

«خەرىكە بەردەبىتەو ناپسەن. ئىستا دايدەبىژم. خالى خۇم...»

لىينەدا. ھەلئروشكا. سەرى خستە بەينى ھەر دوو ئەژنۆيەو. مانگ گەورە بوو، ماسىو و قورس بوو. رووناك وەك مانگەشەوى ھاوين. دەبوو داىبگىرە خوارى. ئەو دىوى كىوەكە تارىك بوو. دەنگى لوورەى گورگ دەھات. دلم خىرا خىرا لىيدەدا.

گوتى: «مەترسە، دەنگى قاقاي چەقەلە.»

نەخشەى رىڭگاكەشى كىشاپۇۋە. سىچوار ھىلى خوار و خىچ. لاپەرەكانى رۇژمىرەكەى لىكردىۋۆ، نووشتاندىۋوبىۋە و لە پاكەتى نابوو لە سەر تاقەكەى پشت تەختى خەوتنەكەى ئەو تەختەى ھەتا رۇژانى كۆتاي تەمەنى ھەلگىرى لەشە بىدار و بارەكەى بوو.

كاتىك گەشىتمى ھەر لە جىيى خۇي بوو ماتلى راگويزان.

بايم وتى: «ھوومەن دەبىتتە چاوساغ، شارەزايە، جارىك لەگەلدا چوۋە.»

گوتى: «ئەو وەختە چوۋكە بووم.»

گوتى: «ناچارىن. دەچىن و دەگەرپىن و دەيدۇزىنەۋە... بزانىن چۆن دەبى.»

بە گوئىدا چىپاندىم: «جەژنە. تەحتىلە. سەيرانىكىشە بۇ مندالەكان.»

بەيانى ۋەرى كەوتىن. مەيتەكەيان لە پىشەۋە دەبرد. ﴿ئوتوبان﴾ كەرەج چۆل بوو.

كەس نەدەگىيا. بايم گوتىۋى:

«كاكت ۋەك دىۋ كارەكانى بەراۋەژۋوبىۋە. ﴿بەھەشتى زارا﴾ خۇمان خەرايىبەكەى چى بوو؟»

دايىك دەنگى نەكردبوو. كراسە رەشەكەى لە يەغدانەكە دەرھىناۋو لە سەر فەرشەكە رايخستبوو چىچ و لۆچەكەى بە دەست پىداھىنان ساف كىردبوو.

مانگ خالى گرتبوو. لايەكى روومەتى خواردبوو. رەش و شىنى كىردبوۋە.

لاۋ بوو لە شارى چوۋە دەرى و رووى لە كەژ و كۆ كىرد، لە نىك ھەمەدان گىرساۋە و بوو بە خەللى ﴿بىدخالھ﴾ كاتىكىش گەراۋە ژۆر تىكچوۋبوو.

«ھەتا رۇژى خۇي بوو. كى بوو لە حاستى ئەو بللى پىيام. نىۋ و نىۋيانگى بوو.»

ئەۋە قسەى خزم و كەس بوو.

ھەركات باسلىك لە خالىم دەھاتە گۆرى، پوۋرە شەمسى لە ئەژنۆى خۇي دەدا و دەيگوت: «كۆپرايىم دايى، ئەۋىندارى پەرىناز بوو كەۋتە كىۋان...»

مىردەكەى پوۋرە شەمسى دەيگوت: «ھەتا رۇژىك بوو لە ھەموۋان باشتىر بوو،

دەچوۋە سەر كاروبارى خۇي، ئىدارەبى بوو. مىزىكى لەبەر دەم بوو ئە ئەۋەندە!... كاتىك توۋرە دەبوو ژىردەستەكانى لە ھەژمەتانا خۇيان بە سەر پىۋە نەدەگرت.»

چوۋبوۋە خوازىبىنى يەكەى“ لەگەل پوۋرەكانم و بايم كە لەمىز نەبوو ببوو بە زاۋايان.

كاتىك پەرىناز بە كەشەفە چايەكەۋە ھاتىۋوۋە ژوۋرى لەبىرى نەبىۋو دەستى بنىتتە سەر لا روومەتە برىندارەكەى.

لە شەۋگارى زستاندا، لە ھەر مالىك شەۋنشىنى با، بايم باسى ئەم روۋاۋەى دەكرد. ئەۋ قسەىە كارى لە جەرگى دايىك دەكرد ھەۋتەيەك بە سەر ئەۋ روۋاۋەدا تىنەپەرىپىۋو پىشتى كىردە مال و ژيانى و لىدا و رۇي.

من چىرۆكى ئەۋم باش دەزانى، لە زمان بايمەۋە، لە زمان پوۋرە شەمسىيەۋە، مىردەكەى و، ئەۋ كەسانەى لە نىك و دوۋرەۋە بىنىۋىۋىۋان. ئىتر كەسىك ھەۋالى ئەۋى نەبوو. دوۋرىش نىبە چوۋبىتت بە شوين لاروومەتە روۋناكەكەيدا.

دايىك دەيگوت: «براى خۇمە، من لە ھەموۋ كەس باشتى دەناسم. ئاخىرى رۇژىك ھەر دىتتەۋە... بە نىۋبانگىترىن گەرەكەكانى شارى لەگەل دەگەرپىم. مال بە مال. جوانترىن كچى بۇ پەيدا دەكەم.»

ئەۋدەمەى رۇشىت بىست و نۆ سالى بوو. تەمەنم يازدە سالى بوو ئەۋ گەرايەۋە. لە نىۋ چوارچىۋەى درگاي ھەساردا راۋەستابوو. بۇ ئەۋە نەدەبوو لە روومەتى بترسى“ تاۋسوت و تارىك بوو. بە پىكەنىنەۋە گوتى: «گورى خۇم ناوت چىبە؟»

دەيگوت جاروبارە دەچىتتە راۋى. شوينى برىنەكانى روومەتى نىشان دام:

«جى پەنجەى پلنگ!»

ھاۋىنانە دەھات لەگەل خۇيدا دەبىردم بۇ لادى. خانوۋەكەى بە كاگل سواخ دابوو.

ژوۋرەكانى سپى كارى و روۋناك بوو. عەسرانە لە ژىر سىبەرى دار بىبەكاندا دادەنىشتىن.

خۇي بە خاۋىن كىردنەۋەى تەنەگەكەيەۋە خەرىك دەكرد. دەيگوت:

«لەگەل خۇم دەتەم بۇ راۋى. رۇژىك سۋارى جىبەكە دەبىن و دەرپىن...»

دهیگوت: «دهمهوی به چاوی خۆت ببینی خالت چهنده نهنگیوهیه. دهمهوی ته گهر روژتیک گهراپهوه تاران له لای ههموو کەس باسی دەست و تفهنگی من بکە...»

زۆر جار دهمهو روژتاوا خولیکی به ناو کۆلانهکاندا لیدهدا و دهگهراپهوه. تفهنگهکهی به گولمێخه کهدا کردبوو، به دیواره کهدا. که دایه چاوی لیتی بۆ. بهرهوروی ئهوه تهختهی لهسهری دهحهساوه. کهولێ پلینگه کهی له بهر پیدا راخستبوو. به سه زیلۆکهدا لهسهرخۆ گوتبووم: «روژتیک ئهوانه تهواوی بۆ من دهی. دهیفرۆشم... له راوکردن بێزارم خالته...»

تهخته کهی وهجوولته جوول کهوت. به لای چهپدا وهرسوورا: «ههتا ئهوه روژهی من ماوم...»

کهوتهوه سهه ئهوه باره دیکهی. له سهه پشت راکشا. ههر دوو دهستی خسته ژیر سهری: «بیان به...»

ترس دلێ داگرتم گوتم: «شوخم له گهله کردی هیوادارم باشت بیت و پرۆین بۆ روژشن بێشه. به لێنم بدهی جارێکی تر له گهله خۆتدا منیش بهی.»

تهماشایهکی حهوشه کهی پشتهوه یانم کرد. دار سیویکی خنجیلانهی لیبوو. وشک بوو. بۆخوی نه مامه کهی ناشتوو. لقهکانی به دم باوه دهله رینهوه. له بن لیبوهوه گوتی: «روژشن بێشه...»

چایم تیکرد. ههلمساند. دانیشتم. پالێ به بالنجه کهوه دا. کلاوه رهشه کهی له سهری داگرت. دهستیکی به قۆه سپی و ئالۆزاوه کهیدا هینا: «ههسته و پرۆ.»

قابله مه کهم خسته سهه چراکه. گوتی: «نزیک ئیواره پاروویه کم نان خواردوون.»

چاوی نووقاند: «پرۆ له دهی بپرێزه با پشیله بیخوات... به دایکت مه لێ نه بخواردوه ههرچی لێنا بۆم بینه.»

گوشت ناخۆم. دایه له قاپه کهدا ده مینیتتهوه. به یانی ههروهک جارن ههرچی چیشتی شهوپاته بوو. بردم و له باخچه که رستم.

گوتبووی: «دهمهوی ههر له مالتی بامدا بمرم. ئاوا باشته. نامهوی لادییه کان پیس و لیتقه و ماو بمینن.»

درگای ماله کهی بۆ کەس نه ده کردهوه. له دوا روژکاندا دایکم دهیگوت:

زۆر بۆی به پهروشه وههه. ههتا بۆمان بکری. دهی بچین و دیدهنی یه کی لێ بکهین.»

له سهه دیواره که بازم داوو. له شی هیشتا گهرم بوو. چاوی له سهه یهک داناوو. وهکوو ئهوه جارهی چاوی نووقاند و گوتی: «تییستا ههسته پرۆ...»

مه لافهیه کم به سهه دادا. سه تلێک ئاوم کرده بن دارسیوه که. زۆر جار دهیگوت: «بۆن و بهرامه ی روژانی لایمی پیوهیه...»

وشک و بی بۆن بوو. بۆ ئهوه ده بوو له بنهوه به مشار بیپریهوه.

باسی (بیید محله) ده کرد زۆر به ژیرییهوه: «خۆشیان دهویستم... ریز و حورمه تیان بۆ داده نام، ههر لهوی ردینم سپی بوو، خالته گیان!»

بی ژن و مندال جیی خۆی خۆش کردبوو.

له وهختی را و شکاردا سواری جیبه شق و شپه کهی ده بوو سی چوار روژتیک له بیید محله ده چوووه دهی. گوئی به با و باران نه ده دا. به شاخ و کیودا تیده په پری و خوارووی ناوایی ده پشکنی. له خپه زهران چایخانه یه کی لیبوو تهواوی راوچه کان شهوانه به دهوی یه کدا کۆ ده بوونهوه ناوریان ده کردهوه و باسی راو و شکار و تفهنگی خۆشدهست و تیپ و توریینی پر له کهرویشک و نیچیریان ده کرد که خوینه کهیان دلۆپ دلۆپ ده تکا سهه عهرزی. به قاقاوه پیده که نین و گوشتی برژاویان ده خوارد و به ئیستیکانی قه دباریک چایی رهشیان به سهه دا هه لده قوراندا و سلواویان بۆ یه کدی دنارد. وامدەزانی له سهه خوینی گهرم ده چۆری. ئهوه شهوه زۆر ترسابووم. له پهنا تهخته کهدا هه لکورما بووم. پالم به دیواره سارده کهوه داوو. که سیپک بیری له لای من نه بوو.

ئه و دیوی په نجه ره که تاریک و هاژه و هووژهی با بوو له گهله خشی دار و درهخت. چایچی سکله و پۆلوی گه شاهوی ده خسته منقه لیبیهوه و جیره ی بافوور و بۆنی تالی تریاک گیژی کردم و خهوه به لایدا خستم.

پاسه که به دهنگی قافاکیشیان و دوو که لێ سیگاری هاو پریان له وانه بوو بخنکی.

شاگرد شوپیر به گالته وه ده دا. پوره گیانیشم ملی نابوو له هاتهران و پاتهران. باسی دوا کهوتنی زه ماوه ندی په روانه ی ده کرد: «ههر که چله ی خالته تهواو بوو جا ئه وکات...»

منداللى خزمه كان هەر ھەموویان لە کاتی سوار بووناد پرسیبوویان: «خالە پلینگ کوژ دەبیتە چی شیمە؟»

بام لە بنەو تەماشایەکی دایکمی کردبوو.

گوتم: «دوینی شەو دیاری کردنی کچی پوورە شەمسە بوو.»

گوتمی: «زۆر باشە، ئەگەر وای پەروانەشمان رۆی!»

دەستە رەقەلە کە لە ھەوا ھەلسووړاند. گوتم: «تۆ ئەوت لە کوی دیو؟»

ھۆشی لە لای من نەبوو. گوتمی: «پەر.../...»

تەماشای تەنگە ژەنگاوی و من و دار سیوێکە ناکات. سەیری قامکەکانی خۆی دەکرد.

پەروانە لە پێشەو لە بەر دەم پیرەژنەکانی خۆم دانیشتبوو. لە کاتی سوار بووندا بە چارشێو کە روومەتی خۆی داپۆشیبوو. مەکری بە سەر مندا دەکرد کە نەچوو بوومە دیاری کردنی. تاقەتی مەکر و ناز و نوزی ویم نەبوو. چووم لە پشتەو دانیشتم. بە تاقی تەنیا. دەستگیرانە کە نەھاتبوو. بە گوئی دایکما چرپاند:

«دەزانی کورە لە ترسی من نەبۆراوە بیت.»

دایکم بە ھیمنی پالێکی پێونا: «بچۆ لەسەر جینگای خۆت دابنیشە، پەرۆ بە گوو، خۆشی بە شتێک دەزانی...»

وتم: «سالتیکی دی دیپلۆمە کەم وەردەگرم. دەمەوی دایکم بنیرم بۆ خوازینی. ھەر کەسێک بێ قەیدی ناکا. تاقەتی خۆیندن و زانستگەم نییە... ئەری بانگەپشتنت کەم دێی؟»

ھیشتا بە دەستی سەمای دەکرد: «چایەکی رەش بۆ خالە پلینگ کوژ تێکە، کورپی باش!»

جادە گەورە کە قەزوی چۆلا بوو. شۆفیر لایدا دەستی راست. ئەو ماشینە مەیتە کە لەسەر بوو لە پێش ھەموانەو بوو. تەپ و تۆزی وەرپی خستبوو توند دەرۆی یەکیەک لە پاسە کەدا خورمای دەگیرا.

لە رینگا خۆلینە کەو دەرۆبشتین. ئەو نەدی چاوە دەبینی. دەشتیکی سەوز بوو. دەبوو جاری ئەو رینگایەمان بریبا. کیو و بەندەنە کافمان لە پێش بوو. دواتریش کیو دەورەکان بەجی دەمان. رووبارە خۆشە کەشمان بەجی دەھیشت. ئەوجار چایخانە کە دەردەکەوت ئیتر میترگ و چیمەن و لەوەرگە بوو.

گوتمی: «باشاوەی رینگاکە دەبی بە پێیان برۆین. پالەوان.»

لە ژێر سێبەری دارەکان جیبە کە راکرت. خورپە خورپی ئاوە کە دەنگێکی بلاوینی ھەبوو لە شاخ و کیوێکانەو دەھاتە خوار. کۆلە پشٹیە کە لە پاشکۆی ماشینە کە داگرت و لە کۆلی خۆیدا. ئیزنی پێدام تەنگە کە ھەتاکوو لە سەر بەندەنە کە بۆ ھەلگرم. گەورە بوو. ھەموو جاری لۆلە کە لە بەر دە تەرەکان دەخشا. تەقە تەق دەنگی

دەھات. گوتمی: «وەرە بە دوومدا.»

شەقاوەکانی خیراتر کرد. بە فیتو لیدان سەرکەوت. سەرکەوتن لە بەندەنە سەوز و دلگیرە کە. بە ھانکە ھانک وەدووی کەوتم. مژتیکێ خەست گژ و گیای داپۆشیبوو دەورەبەری خۆمان نەدەبینی. زۆریش لە منەو دەور نەبوو. لە پێش چاوم ھەرەک رۆستەم وابوو. ھەرچەندە بە شان و باھۆ رۆستەمی دەستان نەبوو. بالابلند و چوارشانە بوو. ریک و لەبار دەرۆی. تریشی لە تاریکی نەبوو. بە بای خەیا لیدا نەدەھات. با و بۆرا نسا یان شەق و کوتی پەنجەرە چایخانە کە. دەیتوانی دەشت و کیوی ئاوابی بیدمخە بەجی بیلی، وەکوو پالەوانە کە گەرەکی خۆمان رۆزانی ھەینی بە بەر چاوی خەلکی گەرە کەو لە بەر تیشکی ھەتاوی زستان لەسەر زەوی رابکشی و نەجوولێ ھەتاکوو ماشینیکی جیب بەسەریدا بروت. گەورە و چکۆلە چەپلە بۆ لیدەن و ئافەرینی پیلین من دەستم لە کەلە کە بنیم و قیافە بگرم و بلیم: «بەلێ ئەو خالی من!»

گوراند: «ئەگەر رۆژتێک گەورە بێم دەمەوی ترسم لە ھیچ نەبی...»

راوەستام. لۆلە تەنگە کەم کردە ھەوا. دەستم دەلەرز. پیکەنی. وەرپیکەوت:

«خەریکە شەو دادی. تاکوو وەدرەنگی نەکووتووین دەبی وەگەرپین. لەو دەترسم بابت

پەریشان بیت و تەلەفون بکا بۆ پۆلیسی نیو ری.»

تەنگە کەم بە دەستەو بوو خولیکم خوارد: «تەتەق شەق...»

چاوی له بهر پیتی خزی بوو له سهره خۆ دهرژی. له من دوور کهوتبۆوه. ترس هه لیبگرتم. له دهوروبه ری خۆم روانی. په له وه ره کانیس له رهنگی دارو درخت ده چوون به سهر لقی داره کانه وه جریوه جریویان ده هات و ده فرین و ده نیشته وه. ده نگیان له ده نگی بالنده کانی سهر دره خته کانی هه وشه ی خۆمان نه ده چوو. گوتم:

«خاله گولله یه که بهاوم؟»

قافا پیم پییده که نی: «زامنه که م قوفل کردوه پاله وان!»

له پیشمانه وه ورده بهرد ده هاتنه خواری. شتیکی رهنگ خۆله میشی له نیو مژه که ده درده که وت و ون ده بوو. گوتم: «بزنه کیوی بوو رایکرد.»

گوتم: «بو خواری بروانه. له نزیك ئاوه که. ئه و چاوه جوانانه ت دیوه، سهیری بکه.» به خیری هات بۆلام: «ئهو تفه نگه م بدهیه.»

سیره ی لیگرت. ههردوو گوپی خۆم گرت. چاوه کانی بزنه کیوی، له ده م رووباره که وه سهیری ده کردم. ده تگوت هیزی جووانی لیپراوه... ناسمان به گه لای سهوز داچه ندرابوو

گوتم: «قته وانه بووه نامانج نه پینکم.»

گوتم: «لیتی نه ده ی!»

گوتم: «لیم نه دا. لیتی گه رام لیره دوور بکه ویتته وه.»

سهیری دارسیوه وشکه له که ی کرد. پاسارییه کان به سهریه وه هه لیشته بوون.

گوتم: «له ژبیاندا راوم نه کردوه... لیم نه دا. قته لیتی ناده م ئه ورپۆزه سیره م له ئاوه که گرتبوو...» گوتم بوی: «ناره سه ن رایکرد...»

پیکه نیبوو دهستی به سه رمدا هی نا بوو له عه رزی به رزی کردبوومه وه:

«تۆ گوتت. لیبینه ده ی منیش لیم نه دا. تازه له مه ولا قه تی لیم نه دم. ئیستاش مه گری ئه وا خه ری که مانگ هه لدی. بابچینه سهر کیوه که رابکشین و سهیری ده رکه وتنی مانگ

بکه یین که یفی له لایه...»

گوتم: «که وابوو مه سه له ی پلنگ و پیستی پلنگ چییه؟»

چوار په لی به سهر زیلو که دا راکیشابوو. دهستم به سهر توو که نه رمه که یدا هی نا له ژیر په نجه مدا ده خزی. گوتم: «قاوه چییه که هاوړیم بوو. راوچییه کی نه نگیه بوو.

پاره یه کی زۆری لیبسه ندم سه ره که ی نه یدامی. ده یگوت کای تیده ناخنی و به دیواره که یدا ده کا.

پیتی گوتم: به خه لکی ده لیم دیاری تویه.»

له سهر ته خته فه نه ریبه که هه لکشا و پالی دا به بالنجه سپیه که وه:

«له میژ ساله نه چوومه ته سهر کیوه رووناک... دایمه دلیم به وه خۆش بوو له سهر کیوه که وه دریز بيم و سهیری مانگ بکه م. دوجاریش سیره ی لیپگرتم. باوه رپناکه ی چه نده که یفی له لایه... روومه تی شهق و پر ده بی... تهق ته ته تهق»

ته ماشای کردم. له خۆشیدا چاوه کانی ده دره وشایه وه: «بچۆ ئه وسه ری کۆلانه که و ده نکیکم جغه ره بۆ بینه. ته نیا ده نکیک. چه نده م هه ز لیبه تی»

وه ختی که به پاکه تی که جغه ره گه رامه وه، خه ری لیکه وتبوو.

له پشت شووشه ی پاسه که وه، ده رودشت پر بوو له میلاق و گولی رهنگا وره نگ.

شه و نه بوو. مانگ به ده ره وه نه بوو. چاوم بۆ چایخانه که گپرا دیار نه بوو. ده تگوت قهت قهت چایخانه له وه دهوروبه رانه نه بووه. مژه که هه موو لایه کی ته نیبوو.

له سهر سه ربانه سووره کانی ئاوابی چۆکی دادابوو.

میترده که ی پوره شه مسی گیان گوتم: «فاتیحا...»

په روانه که شه فه هه لاکه ی سه نده لی به سه نده لی ده گپرا. له دووره وه سه یرم کرد.

چارشپوه که ی له سه ری که وتبووه خواری و له سه ر شانی گیر ببوو. روومه ته سپیه که ی له په رژی نی له چه که ره شه که ی گیرابوو. برۆ رهش و قه ترانیبه که ی مائی که وان بوو.

سه روچاوم خسته نیو هه ر دوو له پی ده ستمه وه. زۆره زۆر ملم نا له گریان.